EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 219, Ekim '00, 200.000 TL

Hücre saldırısı ve yeni zindan direnişi

Hücre karşıtı mücadelenin yeni bir evresine girmiş bulunmaktayız. Devrimci tutsaklar ileriki bir aşamada Ölüm Orucu'na dönüştürülecek Süresiz Açlık Grevi eylemine başlamak üzereler. Eyleme başlama tarihi 20 Ekim olarak saptanmış durumda. Girmiş bulunduğumuz yeni evre bu büyük direniş eylemiyle karakterize olacak, sonuçları onun tarafından belirlenecektir.

Hücre saldırısının ve hücre karşıtı mücadelenin Ulucanlar katliamını izleyen son bir yıllık toplam seyri ve son iki aylık özel evresi, devrimci tutsakların artık bu tür çıkış yapmasını bir ihtiyaç olduğu kadar zorunluluk haline de getirmişti.

Ulucanlar katliamıyla başlayan ve Burdur vahşetine varan süreç, hücre karşıtı mücadelenin Burdur saldırısı ertesinde ulaştığı önemli gelişme düzeyi, bu aşamada devletin itildiği savunma konumu vb., tüm bunlar genel planda yeterince tartışılmış ve parti basınımızda da yeterli açıklık ve genişlikte döne döne işlenmiştir. Bu nedenle, burada daha çok şu son birkaç ayın gelişmeleri üzerinde durmak, bu yakın sürecin zindan cephesinden devrimci bir çıkışı neden bir ihtiyaç olduğu kadar bir zorunluluk haline de getirdiğini ortaya koymak durumundayız.

Hazırlanan manevralar ve sürmekte olan saldırılar

Öncelikle herhangi bir özel tahlil gerektirmeyen, çıplak gözle görülebilecek bir açıklıkta önümüzde duran kaba bir gerçeğin altını çizerek başlayalım. Burdur vahşeti sonrasında politik açıdan savunmaya itilen devletin, pratik açıdan herhangi bir geri adımı sözkonusu değildir. Tersine, devlet o günden beri genel bir saldırıya yönelik hazırlık ve manevralarını bütün hızıyla sürdürdüğü gibi, birçok cezaevinde sistematik hak gaspları da birbirini izlemektedir. Devletin Burdur vahşeti sonrasında teşhir olması ve savunma konumuna düşmesi olgusu bazı çevrelerde tehlikeli yanılgılara yolaçmış bulunduğu için, bu gerçeğin altını çizmek burada özellikle gereklidir.

Önce son birkaç ayın pratik seyrine kabaca bakalım. Bergama saldırısının ardından Buca'da ağır bir fiili durum yaratılmıştır ve bu haftalardır sürmektedir. Cezaevlerinde ve dışarıda buna karşı anlamlı bir tepkinin yükseltilememesi, pervasızlığı daha da artırmaktadır. Birçok başka cezaevinde ise, sürekli saldırı ve provokasyonlarla bir taraftan haklar gaspedilirken, öte taraftan yıldırıcı bir hava yaratılmaya, bir moral üstünlük durumu elde edilmeye çalışılmaktadır. Ve bu arada, yeterinci ilgi görmeyen, fakat politik anlamı son derece önemli bir gelişme daha yaşanmıştır. İlgili cezaevindeki PKK'lı tutsakların yakın günlerdeki açıklamasına göre, Erzurum Cezaevi'nde hücre uygulamasına resmen geçilmiş bulunmaktadır. Yakında bunu Elazığ ve başka cezaevlerinin izleyeceği de, aynı açıklamalarda yer almaktadır. Ulucanlar'ı önceleyen süreçte iki devrimci tutsağın Eskişehir hücrelerine götürülmesi karşısında gösterilen politik

hassasiyet gözönüne alındığında, Erzurum üzerinden başlatılan uygulamanın politik anlamı ve sonuçları çok daha iyi görülebilecektir.

Bütün bunlara paralel olarak, hücre saldırısıyla ne yapmak istediği açığa çıkarıldığı ölçüde savunmaya itilen devletin bu konumdan kurtulmak için giriştiği manevralar, buna yönelik girişim ve hazırlıklar da aynı hızla sürmektedir. Hücre karşıtı muhalefeti şaşırtmayı, tereddüte düşürmeyi ve bölmeyi, mümkün mertebe yeniden devrimci tabana doğru daraltmayı amaçlayan bu manevralar, meclis çalışmalarıyla birlikte bir karşı saldırı olarak gündeme getirilecektir.

Ve en kritik noktaya geliyoruz. Burdur vahşeti sonrasında önemli bir güce, dinamizme ve özgüvene kavuşan hücre karşıtı muhalefet ise, bu aynı süre içerisinde günden güne aktivitesini yitirmiş, gelinen aşamada belirsiz bir bekleyişe sürüklenmiştir. Devrimci akımların ve tutsak yakınlarının tüm çabalarına rağmen, bu durum halen de kırılamamaktadır. Ulucanlar vahşetinin yıldönümünde bile bunun kırılamaması, ortadaki tablonun "olağan" değil fakat bir zaafiyet durumunu yansıttığını göstermektedir.

Strateji-taktik, savaş-muhabere vb. kategoriler üzerinden konuşup yazmaya pek meraklı bazı çevreler, son birkaç aylık gelişmelerin bu kaba tablosunu, "savaşın karmaşık seyri" içinde yaşanan "olağan" durumlar saymaya özel bir eğilim gösteriyorlar. Burada bir samimiyetsizlik yoksa eğer, bu tür değerlendirmelerle gerçekte ve yalnızca kendi kendilerini aldatmış oluyorlar.

Zorlu bir mücadele elbette düz bir çizgi değil, fakat karmaşık bir seyir izler. Bunu unutmamak mücadeleye sabır, soluk ve esneklik kazandırmakla kalmaz, isabetli taktikler ve tutumlar izleme olanağı da sağlar. Fakat bu diyalektik düşünce tarzının bir başka temel kuralı daha var; buna göre, gerçek her zaman somuttur. Ortada çıplak gözle bile görülebilir bir somut durum varken, bir takım genel kategorilerilerle oynayarak, bunu somut gerçeğe gözlerini kapamanın olanağı haline getirmenin anlaşılır bir mantığı olabilir mi?

Böylelerine durumu bir parça anlatabilmek için, biz de biraz o çok eğilim duyulan "savaş dili"ne başvurmak yolunu seçelim. Savaşta düşman karşısında kazanılan bir üstünlük, ya ona karşı yeni bir saldırının dayanağı olarak kullanılır, ya da gelecekte hazırlanılacak bu türden bir saldırının önemli bir mevzisi olarak korunup sağlamlaştırılır. Burdur vahşeti sonrasında elde edilen üstünlüğe bakıldığında, devrim cephesi olarak bu iki açıdan da başarısız kaldığımızı kabul etmek zorundayız. Elde edilen üstünlüğü hücre saldırısını püskürtmenin yeni bir imkanı ve dayanağına dönüştürmekte başarılı olamadığımız gibi, edilgen bir bekleyiş içerisinde düşmanımıza kendini toparlaması, yeni manevra ve saldırılarını serbestçe hazırlaması için akıl almaz bir kolaylık da sağlıyoruz. Bununla da kalmıyoruz, bu arada, Buca örneğindeki türden pervasızlıkları, birçok başka cezaevindeki ardı arkası kesilmeyen hak gasplarını aşırı bir "sabır"la karşılıyoruz. Ve bunun düşmana yeni bir moral güç ve saldırı inisiyatifi kazandırdığını görmezlikten ve anlamazlıktan geliyoruz. Dahası, böyle işleyen bir sürecin, kendi saflarımızda ve destek güçlerimiz içerisinde, bir duyarlılık, toparlanma ve aktifleşmeye değil, tam tersine, bir belirsizliğe, yer yer ciddi kafa karışıklığına ve özellikle de destek güçler arasında tereddüt, yalpalama ve kanıksamalara yolaçtığının bilmezlikten geliyoruz.

Zindan cephesindeki çatışmanın kendine özgü karakteri

Kendilerini belki masum ama o ölçüde tehlikeli yanılgılara mahkum edenlerin en temel yanlışlarından biri, devletle devrimciler arasında zindan cephesinde gündeme gelen çatışmanın, bu çerçevede hücre saldırısının, kendine özgü karakterini gözden kaçırmaktır. Genel bir politik yaklaşımla, demek oluyor ki nihai politik amaçları ve sonuçları açısından ele alındığında, zindanlarda devrimcilerin teslim alınmak istenmesi elbette ki dışardaki toplumsal muhalefetin teslim alınması amacına yöneliktir. Bu gerçeğin

kitlelere anlatılması ve propaganda edilmesi, bu sayede ilgi ve desteklerinin uyarılması, böylece hücre karşıtı mücadeleye kazanılmaları, elbette özel bir önem taşımaktadır. Fakat biz bunu alır, mevcut çatışmaya "kitle hareketi diyalektiği" kategorilerini uygulamanın bir dayanağına çevirirsek, (üstelik kitle hareketinin oldukça geri ve parçalı bir çizgide seyrettiği, kendilerine yönelik en hayati saldırılar karşısında bile kietlelerin anlamlı bir varlık ortaya koyamadığı bir evrede), bir kez daha kendi kendimizi aldatmış oluruz.

Kendimizi aldatmayalım; Türkiye'nin bugünkü siyasal koşullarında, sınıf mücadelesinin ve kitle hareketinin bugünkü gelişme düzeyinde, zindan cephesindeki çatışmada sürükleyici ve tayin edici kuvvetler, devrimin ve karşı-devrimin öncü kuvvetleridir. En somut biçimde bakıldığında, bir tarafta boyun eğdirilmek istenen devrimciler, öte tarafta boyun eğdirmek isteyen devlet durmaktadır. Elbette ki bu çatışmada taraflar sonuca, kitlelerin ve kritik anlarda onların duyarlılığı altında hareket edebilen kamuoyunun desteğini alabildikleri ölçüde yürüyebileceklerdir. Ama işte bu desteği alabilmek için de devrimciler kendi cephelerinden tok, kararlı ve boyun eğmez davranmalıdırlar. Zira ancak böyle davranabildikleri ölçüde, devletin saldırıları karşısında inisiyatifi ele alıp gerektiğinde yeni sarsıcı çıkışlar sergileyebildikleri ölçüde, başarılı olabileceklerdir.

Elbette böyle olduğuna kimsenin kuşkusu yok, bu kadarını herkes paylaşmakta, görünürde kendince uygun da davranmaktadır. Fakat son bir kaç ayın kritik gelişmeleri üzerinden baktığımızda, durum gerçekten tam böyle midir, bu çok tartışma götürür.

En haksız ve vahşi bir saldırının ardından, maskesinin düştüğü ve politik açıdan tecrit olduğu böyle bir durum sonrasında bile, devletin ardı arkası kesilmeyen saldırılarına karşı büyük ölçüde sessiz ve hareketsiz kalan bir devrim cephesi tablosunun etkilerini somut olarak görebilmek için, son ikibuçuk aylık tabloya biraz yakından ve somut olarak bakmak yeterlidir. Bunun, sert bir çatışmanın ardından "tarafların geri çekilmesi ve karşılıklı bir bekleyiş içerisine girmesi" gibi bir durumla yakından uzaktan bir alakası var mıdır? Sorunu böyle sunmak kendini aldatmak değilse nedir?

Tersine, taraflardan biri, ötekinin rehavetinden ve belirsiz bekleyişinden de en iyi bir biçimde yararlanarak, bir yandan saldırıyı rötuşlama ve böylece kabul edilebilir kılma manevralarını rahatça ve hummalı bir biçimde sürdürürken, öte yandan hücre saldırısının hayata geçirilmesinin temel bir basamağı olan "Üçlü Protokol" çerçevesinde pervasızca fiili durumlar yaratmakta, peşpeşe haklar gaspetmektedir. Ve bu aynı süre içerisinde, taraflardan öteki, bu hazırlıkları ve manevraları bozacak, sonu gelmeyen fiili saldırılara bir parça gem vuracak herhangi bir çıkış yapamamıştır, durum bu minvalde sürse yapacak gibi de görünmemektedir.

Devrimci tutsakların kararlılığının belirleyici önemi

Biz bu sorunun çok özel önemine, tam da hücre karşıtı muhalefetin en ileri bir düzeye ulaştığı bir sırada, Burdur vahşetinin hemen sonrasında en açık bir biçimde işaret etmiştik. *"Başarıya ulaşabilmenin bazı zorunlu önkoşullarını"* sıralarken, ilk ve en temel önkoşula ilişkin olarak şunları söylemiştik:

"En temel önkoşul, zindanlardaki devrimcilerin, hücrelere girmeme ve buna karşı ne pahasına olursa olsun direnme kararlılığını en ufak bir zaaf belirtisi göstermeksizin sürdürmeleridir. Saldırı kuşkusuz dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ölçüsünde püskürtülebilecektir. Fakat dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ise, doğrudan içerdeki devrimci kararlılığa bağlıdır, bu bir an bile unutulmamalıdır. Ulucanlar'daki ve Burdur'daki ölümüne direnişler olmasaydı, bugün dışarıda ulaşılan güç ve etki de yaratılamazdı.

"Devletin bu kararlılık karşısında yalnızca iki seçeneği var. Ya çaresizlik, ya katliam! İkincisinin neyi ne kadar çözeceği de Ulucanlar ve Burdur'da somut olarak

görülmüştür. Her iki vahşi saldırı da siyasal sonuçları bakımından ters tepmiş, devletin ayağına dolanmış, devletin teşhirine ve belli bakımlardan geri çekilmesine neden olmuştur. Bundan çıkan sonuç, devletin vahşete başvurmasının da belli sınırları olduğu gerçeğidir.

"Devrimci tutsakların büyük bir titizlik ve hayatiyetle gözönünde bulundurması gereken temel nokta şudur. İçerden yansıyacak ve zayıflık ya da zaaf olarak anlaşılabilecek en ufak bir belirti, dışardaki desteği de zaafa uğratır ve saldırıyı püskürtmenin bedelini kat kat arttırır. Bu sorunu, taşıdığı çok özel önemden dolayı ve dışarıda büyüyen desteğin içerde en ufak bir rehavete yol açmaması gerektiğini vurgulamak için hatırlatmış oluyoruz." (*Ekim*, sayı: 217 Ağustos '00, başyazı)

İçinde bulunduğumuz evrede, zindan eksenli çatışmanın bu kendine özgü karakteri konusunda herhangi bir tartışma olamaz. Buna, bu çok açık gerçeğe rağmen, gelinen yerde samimiyetleri artık çok tartışmalı başka birileri de, kalkıp ciddi ciddi, sürmekte olan *"bu yeni muharebede de, 'sokak' bir kaç adım önde olmayı sürdürmelidir"* buyuruyorlar. "Sokak"ın dili olsa, böylelerine "emriniz olur" diyecektir herhalde.

Ortada gerçekten "sokak"ın, normal ifadeyle hücre karşıtı toplumsal muhalefetin bir adım ilerde olduğu bir olgusal durum olsaydı, kuşkusuz sorun kalmazdı ve bu pek arzu edilir bir durum olurdu. Fakat böyle bir durumun gerçekten varlığı ile, gerçekte olmayan bir durumun böyle olması gerektiğine ilişkin subjektif telkinler, tümüyle iki ayrı şeydir. İlk durumda, bir adım önde olan toplumsal muhalefetin birkaç adım daha öne geçmesi için gerekli çabaya yoğunlaşmak gerekirdi. Fakat gerçek durumun bu olmadığı, tersine, hücre karşıtı muhalefetin bir durgunluğa ve belirsizliğe sürüklendiği, "sokağın" ise bir kez daha bir avuç tutsak yakınından ibaret kaldığı bir sırada, "savaş" ve "muharebe" türünden pek süslü ve çekici, ama aynı ölçüde içi boş sözlerin içine sıkıştırılmış temennilerin herhangi bir kıymeti harbiyesi olamaz. Bu, kaba gerçeklerden ve yakıcı sorumluluklardan kaçmaktan başka bir şey değildir.

Devletin harıl harıl saldırı hazırlıklarını sürdürdüğü bir sırada, bu kolay ve engelsiz gidişin boşa çıkarılması için gerekli çıkışı yapmak bugünün en acil görevidir. Dışardaki hücre karşıtı muhalefetin bugün yapma gücünden yoksun olduğu bu tür bir çıkışı içerden devrimci tutsaklar yapabilir, yapmaları gerekir ve yapmak zorundadırlar. Bu, zindanlarda 20 yıllık bir mücadele birikimi ve direniş geleneğinin olduğu kadar, devletin bu çok tehlikeli saldırısının mutlak biçimde püskürtülmesi zorunluluğunun da onların omuzlarına yüklediği temel önemde bir sorumluluktur. Bu çerçevede, bugün zindanlarda başlamakta olan büyük direniş dalgası, mevcut engelsiz ve tehlikeli gidişe karşı devrim cephesinden yapılmış anlamlı bir çıkıştır. Bunun hücre karşıtı tepkileri yeniden ve yeni bir kuvvetle nasıl uyaracağı da çok geçmeden bütün açıklığıyla görülecektir.

Devrimci cephede birlik zaafiyeti

Şu ana kadar söylediklerimiz, mevcut durumun değerlendirilmesi ve buna karşı alınacak tutumun belirlenmesi noktasında, devrimci akımlar arasında halihazırda bir görüş birliği olmadığını kendiliğinden ortaya koymaktadır. Doğal olarak bu, zindanlarda başlamakta olan direnişin tüm devrimci yapıları henüz kapsamadığı anlamına da gelmektedir. Kuşkusuz bu, hücre karşıtı mücadele ve muhalefet için önemli bir zaafiyet noktasıdır.

Ayrıntılarına girmenin yeri burası değil, fakat çok yeni de sayılmamalıdır bu durum. Öncesi bir yana, Ulucanlar'ı izleyen süreçten beri, partimizin ve tutsak yoldaşlarımızın bu konuda çok ciddi kaygıları olagelmiştir. Tutsak yoldaşlarımız bunu bir çok kez eleştirel değerlendirme olarak ortaya koymuş, yayınlanmak üzere partiye de iletmişlerdir. Fakat partimiz, hücre karşıtı mücadelede zaafiyete yolaçmamak kaygısıyla, bu sorunların kamuoyu önünde tartışılmasından son bir yıldır özenle kaçınmıştır. Gelişmelerin de yardımıyla, iç tartışma ve eleştiri süreçleri içinde bu görüş ayrılıklarının

giderilebileceği umulmuştur. Fakat bugüne kadar bunda başarılı olunamadığı ve gelinen aşamada sorunun, görüş ayrılığı sınırlarının ötesinde, geriye çekici bir zaafiyet kaynağı haline geldiği görülmektedir. Böyle olunca, birliği korumaya ve zindan cephesinden toplu bir çıkış örgütlemeye yönelik tüm çabalara rağmen, gelinen aşamada izlenecek yol üzerinden bir kopma kaçınılmaz olmuştur.

Sorun gerçekten yalnızca bir çıkışı en uygun bir fırsatı kollayarak ve bu arada yoğunlaştırılmış bir ön faaliyet üzerinden gündeme getirmek olsaydı, kuşkusuz bunu tercih etmek gerekirdi ve partimiz bunun gerektirdiği esnekliği fazlasıyla gösterirdi. Nitekim komünist tutsaklar haftalardır bu doğrultuda bir esneklik sergilemekte, bir görüş birliğine ulaşmak için yoğun bir çaba içinde bulunmaktaydılar.

Fakat yazık ki, hiç değilse bazı çevrelere üzerinden, sorun salt bir değerlendirme ve zamanlama farklılığından ötedir. Teslimiyet sürecinin ve onun körüklediği tasfiyeci eğilimin ağır tahribatı, zindan cephesindeki bazı tutumlar üzerinden bugün giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin gözler önündeki tablosuna rağmen, örneğin birileri hala "yaşadığımız süreci" şöyle ele alabilmektedirler: *"Yaşadığımız süreçte ön siperlerde çarpışma görevi, hala işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin omuzlarındadır. Devrimci tutsaklara düşecek rol ve zamanlaması onlar tarafından bir başka ifadeyle, sokağın sorunu çözmek yeterlilik veya yetersizlik düzeyi tarafından belirlenecektir."* (*Atılım*, 7 Ekim '00)

Bu sözleri bir başka zamanda ve coğrafyada birileri okusa, *"yaşadığımız süreçte"*, *"işçilerin, gençlerin, kadınların, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin"* Türkiye devrim ordusunun düzenli birlikleri içinde yer aldığını ve kendilerinden istendiğinde *"ön siperlerde çarpışma görevi"*ni tereddütsüz üstlenecek durumda olduklarını düşünürlerdi herhalde. İnsan gözlerini orta yerde duran kaba gerçeğe ancak bu denli kapatabilir. Düşünün ki bunlar kısa bir süre öncesine ait bir başyazının bitiş/final cümleleridir. Buradaki sorun yanılgı değil, düpedüz bir zaafiyettir.

Bu zaafiyet açık bir biçimde saptanmış bulunduğu içindir ki, TKİP, DHKP-C ve TKP (ML) davalarına mensup tutsaklar, dönemin omuzlarına yüklediği ağır sorumluluğu kendi başlarına üstlenmek yolunu seçmişlerdir. Herşeye rağmen, zindan cephesinde direniş birliğini yeniden kurmak için gerekli en azami çaba bundan sonra da gösterilecektir. Bunun en etkili yolu ise, tereddütlü olanları belirsiz bir süreye kadar beklemek değil, fakat faşizmin gelmekte olan saldırısına karşı tereddütsüzce ileriye atılmaktır. Bugün yapılmakta olan da budur.

Ölümüne direnişe yaşamsal destek!

Başlamak üzere olan zindan direnişi ile birlikte hücre karşıtı mücadele yeni olduğu kadar zorlu da olan bir yeni sürece girmektedir. Bunu ölümüne bir karşı saldırı olarak algılamak; başlamış olan direnişi her alanda ve her yolla desteklemek sorumluluğuna da bu gözle bakmak gerekmektedir. Devrimciler, zindanda sürmekte olan direnişten de aldıkları güçle hücre karşıtı muhalefeti geliştirmek için gerekli azami çabayı harcarlarsa eğer, böylece direnişin amacına ulaşması da kolaylaşacak, ödenecek bedeller en aza inecek, devletin örülmekte olan tezgahı bozulacak, hücreleri iyileştirme tartışmaları yerini hücrelerin kesin bir biçimde kapatılması isteminin özel ağırlığına bırakacaktır.

Zindanlarda bedenlerini ölüme yatıran devrimcilerin bu yolla üstlendikleri fedakarlık olağanüstü önemdedir. Bu tür direnişlerin ancak birbirini izleyen ölümler pahasına sonuç verdikleri, son 20 yılın deneyimleri ışığında, bugün Türkiye'de artık herkesin bildiği basit bir gerçektir. Fakat tam da çok bilinen bu basit gerçeğin kendisi, direnişin en az bedelle başarıya ulaşması için bir imkan olarak da ele alınabilmelidir. Devrimciler, bir kez ölümüne direnişe yattıklarında ölümü tereddütsüz bir yiğitlikle karşıladıklarını da, bugüne kadar sayısız kez kanıtlamışlardır. Bu sarsıcı kanıtlamanın kendisi, yeni direnişle

bir kez daha ölümüne yola çıkmış devrimcilerin hayatlarını güvenceye almanın en büyük olanağı olarak değerlendirilebilmelidir. Bu olanağı en iyi biçimde değerlendirmek zorunluluğu, devrimci parti ve örgütlerin, ilerici kuruluş ve çevrelerin, özetle hücre karşıtlığında samimi olan herkesin, ihmal edilemez bir sorumluluğudur. Ve bu sorumluluğun gerekleri, hücre saldırısını püskürtebilecek bir büyük muhalefeti dışarda örmekle yerine getirilebilir ancak.

Bu görev ve sorumluluğun hakkını verebilmek ise, hücre saldırısının anlamı, kapsamı, amacı ve sonuçları üzerine bir kez daha derinlemesine düşünmeyi gerektirir. Tecrit ve izolasyon demek olan hücrelerle amaçlanan; devrimci kimliği ezmek, devrimcileri düşüncelerinden ve inançlarından arındırmak, onları utanç verici bir teslimiyete ve ihanete mecbur etmektir. Faşizm, bunu başardığı takdird; devrimci kimliği dışarda da öldürebileceğini, toplumsal muhalefeti derinlemesine demoralize edebileceğini, böylece bilinçli ve kararlı öncü kesimlerden yoksun bıraktığı işçi sınıfı ve emekçileri daha kolay denetim altına alıp boyun eğdirebileceğini, düşünüyor ve hesaplıyor. Bu çok yönlü karşı-devrimci hesap kuşkusuz yaygınca bilinmektedir ve "yaşamın hücreleştirilmesi" olarak veciz bir biçimde dile de getirilmektedir. Bunu burada bir kez daha yinelememiz, bu bilincin gerektirdiği bir karşı koyuşun, buna uygun düşen bir çalışma ve mücadelenin taşıdığı çok özel öneme vurgu yapmak içindir.

Bugünkü zindan direnişi geçmişle kıyaslanamaz avantajlara sahiptir. F tipi denilen hücre saldırısıyla devletin gerçekte neyi amaçladığı, bunun ne türden insanlık dışı faşist bir uygulama olacağı toplumun önemli bir kesimi nezdinde iyi-kötü açığa çıkmıştır. Ulucanlar ve Burdur bu çerçevede sarsıcı tablolar sunmuşlardır. Öte yandan bu alanda oluşan duyarlılık, Burdur sonrasında somutça görüldüğü gibi, ilerici toplumsal kesimlerde daha bilinçli ve örgütlü bir biçimde kendini gösterebilmiştir. Bu duyarlılık son birkaç ayda biraz yatışmış görünse de, zindanlardaki çıkış onu yeniden uyarmak ve öteki biçimlerin yanısıra, "hücre karşıtı platformlar" halinde örgütlemek için önemli imkanlar sunmaktadır bize. Zindan direnişinin bu sonucu kendiliğinden yaratmayacağını, fakat bu sonuca ulaşmayı bir hayli kolaylaştıracağını bilerek davranmak, görev ve sorumluluklarımızı bu bakışaçısıyla ele almak durumundayız.

Devlet, geçmiş örneklerde hep görüldüğü gibi; açlık grevlerini uzun süreli olarak görmezden gelmek, aldırmaz görünmek, bu çıkışı topluma kanıksatmak ve bu arada kararlılık gösterileri eşliğinde bilinen tehditlerini yinelemek yolu ve taktiği izleyecektir. Devletin bu taktiğini gözönünde tutarak, daha ilk gününden itibaren direnişi ve direnişin taleplerini toplumun gündemine sokmak için en azami bir çabayı harcamak durumundayız.

Hücre karşıtı muhalefette samimi olan tüm ilerici-demokratik örgüt, çevre ve kişiler de omuzlarına düşen sorumluluğa bu gözle yaklaşabilmelidirler. Bu gibi çevrelerden duyarlılık ve destek girişimlerinin ancak direnişler ölüm sınırına vardığında geldiğini geçmiş deneyimlerden bildiğimiz için, bunu burada özellikle hatırlatıyoruz. Benzer davranışlar bu kez ağır bir sorumluluk yaratır. Herkes hücre saldırısının başarıya ulaşması durumunda toplumsal muhalefetin geneli için yaratacağı ağır sonuçları gözeterek davranmak zorundadır.

Zindan direnişçileri olarak devrimci tutsaklar bir kez daha zorlu, fakat o denli onurlu bir sorumluluğun altına girmiş bulunmaktadırlar. Üstlendikleri misyon, kelimenin gerçek anlamıyla tarihi değerdedir. Faşizmin saldırısı, devrimin beynini ve yüreğini, düşünce ve ideallerini, ilke ve amaçlarını hedeflemektedir. Dolayısıyla devrimin direnişi de bütün bunları savunmaya, korumaya ve yenilmez kılmaya yönelmiştir. Bu, bu ülke tarihinin gördüğü en haklı, en meşru ve o ölçüde de hayati önemde bir mücadeledir. Bunda sağlanacak gerçek bir başarı, demek oluyor ki direnişin tam zaferi, bunu elde etmek için hayatlarını ortaya koyanları sonsuza kadar onurlandıracaktır.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

EKİM

Süresiz Açlık Grevi direnişindeyiz!..

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Dışarıda işçi sınıfına ve emekçilere baskıyı ve köleliği, açlığı ve işsizliği, sosyal yıkımı ve demokratik haklardan yoksunluğu dayatan sermaye devleti, içeride biz devrimci tutsaklara da terör, işkence ve katliamları reva görmektedir. Fakat bu kadarı devlete yetmediği içindir ki, o bize ek olarak boyun eğmeyi, teslim olmayı dayatmakta, düşünce ve inançlarımızdan utanç verici bir biçimde vazgeçmemizi istemektedir. "F tipi" diye etiketlenen, tecrit ve izolasyonu amaçladıkları gizlenemez biçimde açığa çıkmış bulunan hücre tipi cezaevleri bunun için gündeme getirilmektedir. Hedeflenen, bizi bu hücrelere diri diri gömmek, uygulanacak sistematik baskı ve işkenceyle ya manevi bakımdan çökertip teslim almak, ya da adım adım ruhsal ve fiziksel yıkıma sürüklemektir.

Buna boyun eğmedik, eğmeyeceğiz! Devlet bizi o manevi ve fiziki ölüm hücrelerine diri diri sokamayacak! Hücrelere girmektense ölümüne direneceğimizi, buradan dost-düşman herkese bir kez daha ilan ediyoruz.

Öncesi bir yana, son bir yıl üzerinden yaşananlara bakalım...

Bundan bir yıl önce basit bir koğuş sorunu bahane edilerek, Ulucanlar'da, kararı devletin zirvelerinde verilen bir katliam vahşetine maruz kaldık. On arkadaşımız işkenceyle katledildi. Onlarcamız yaralandık. Faşist katliamcılar hakkında bugüne kadar kılını kıpırdatmayanlar, daha bir de Nazilere taş çıkartırcasına, bizi kendi arkadaşlarımızı katletmekten yargılamak arsızlığı gösteriyorlar.

Ulucanlar katliamının hücreleri kabul ettirmek için bir gözdağı olarak kullanılmak istendiğini söylemiştik. Katliamı izleyen MGK toplantılarında bu niyet açıklandı, hücre tipi cezaevlerinin inşasına hız verilmesi kararları alındı. Emekçilere üç kuruş zam vermekten sakınanlar, ölüm hücreleri için trilyonlar ayırmakta tereddüt etmediler.

Ardından hücre saldırısını fiilen başlatan ve bunun için tüm önkoşulları hazırlamayı amaçlayan "Üçlü Protokol" gündeme getirildi. Ocak ayından beri bu protokole dayanılarak, geçmişte uğruna canımızı ortaya koyduğumuz ve birçok canlarımızı feda ettiğimiz bir dizi hakkımız gaspedildi, hala da gaspedilmektedir. Bu protokolden beri DGM'lerdeki her türlü savunma hakkımız da fiilen ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Biçimsel savunmalarımıza bile gerek duyulmaksızın kendilerince yargılıyorlar, en ağır biçimde keyiflerince cezalandırıyorlar. Anayasaları "eşitlik ilkesi"nden dem vurduğu halde, katlanmış cezalar almakla kalmıyoruz, ayrı bir infaz yasasına tabi tutularak verilen cezanın neredeyse tamamını fiilen yatmakla yüzyüze bırakılıyoruz.

"Üçlü Protokol"le gündeme getirilen sistematik saldırı ve provokasyonlar, sonuçta Burdur vahşetine vardı. Arkadaşlarımızın kolları koparıldı, kafaları parçalandı ve iğrenç biçimde tecavüze uğradılar. Aylar öncesinden ve sayısız kez Burdur'da yeni bir Ulucanlar tezgahlanmak isteniyor diye uyardığımız halde, sonuçta bütün bunlar oldu. Faşizm adeta hücre saldırısındaki pervasızlığını bu saldırı üzerinden bir kez daha göstermek istedi.

Fakat bir kez daha baltayı taşa vurdu. Tüm üstünü örtme çabalarına rağmen, kanıtlarıyla birlikte bütün çıplaklığıyla ortaya çıkarılan ve meclis raporlarına bile geçen Ulucanlar

vahşetinin ardından Burdur vahşeti, devletin yüzündeki maskeyi indirdi; "F tipi" ile neyin amaçlandığı toplumun geniş katmanları nezdinde daha somut olarak görülür hale geldi. Pervasızlığını gösterme kaygısı devletin ayağına dolandı ve hücre saldırısı konusunda onu köşeye sıkıştırdı.

Fakat köşeye sıkışanlar, şimdi o köşeden çıkmak ve önümüzdeki kısa zaman dilimi içerisinde bize ölüm hücrelerini bir kez daha dayatmak için, sinsi ve hummalı bir faaliyet içerisindeler. Hesapları, gözboyayıcı rötuşlarla hücreleri toplum nezdinde şirinleştirmek ve böylece bize dayatmaya kalkmaktır. Haklarımıza yönelik saldırılar ve yeni saldırılara yönelik provokasyonlar ise, Burdur vahşetinden sonra bir nebze olsun hız kesmek bir yana, gitgide artmakta ve yaygınlaşmaktadır. Bergama'da varılan uzlaşmaya ve verilen tüm sözlere rağmen, bunlar anında çiğnenmiştir. Bergama'dan Buca'ya götürülen tutsaklar iki ayı aşkın bir süredir faşist bir toplama kampı koşullarında tutulmaktadırlar. Bu arada PKK'lilerin tam teslimiyeti kullanılarak Erzurum'da hücrelere fiilen geçilmiş durumdadır.

Tüm bunlar, sonuçları devrim davası için olduğu kadar her türlü ilerici toplumsal muhalefet için de ağır bir biçimde yıkıcı olacak olan hücre saldırısının adım adım yaklaştığının göstergesidir.

Fakat yineliyoruz, bu o kadar kolay olmayacak! Faşist katliamcılar teslimiyet ya da ölüm ikilemine dayalı hücrelere bizi diri diri gömemeyecekler! Bunu kabul etmeyeceğiz, buna boyun eğmeyeceğiz! Ölümüne bir direniş pahasına!.. Habip Gül yoldaşımızın Ulucanlar katliamının hemen öncesinde haykırdığı gibi, bu saldırı karşısında eğileceğimize kırılmayı yeğleyeceğiz! Yine Habip yoldaşımızın aynı vesile ile vurguladığı gibi, faşizmin her türlü saldırısına karşı ***"Biz hazırız, Partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!"***

Bu inanç ve kararlılıkla, DHKP-C ve TKP (ML) davası tutsakları ile birlikte, ileriki bir aşamada Ölüm Orucuna dönüştüreceğimiz Süresiz Açlık Grevi direnişimizi 20 Ekim tarihinden itibaren başlatıyoruz. PKK'li tutsaklar da dahil tüm devrimci tutsakları bu direniş bayrağı altında kenetlenmeye, devrimci iradenin yıkılmaz barikatını daha güçlü bir biçimde örmeye çağırıyoruz.

Direnişimizin en temel talepleri şunlardır:

*** F Tipi Hücre hapishaneleri derhal kapatılsın!**
*** Cezaevlerinde gaspedilen tüm haklar iade edilsin!**
*** Terörle Mücadele Yasası kaldırılsın!**
*** Üçlü Protokol iptal edilsin!**
*** DGM'ler kaldırılsın, DGM yargılamalarının tüm sonuçları geçersiz sayılsın!**
*** İşkenceciler ve katliamcılar yargılansın!**

Devrimci inanç ve ilkelerimiz için direniyoruz; bu inanç ve ilkeler tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin temel ve yaşamsal çıkarlarıyla örtüşmektedir. İşçi ve emekçilerin haklı davası için direniyoruz; zindanlara tıkılmamız, işkence ve katliamlara maruz kalmamız tam da bunun içindir.

İşçi sınıfını, emekçileri, tüm ezilenleri, tüm ilerici-devrimci çevreleri bunun bilinciyle hareket etmeye; haklı davaları uğruna, devrimci kimlik ve insanlık onuru uğruna hayatımızı ortaya koyduğumuz bu direnişte bize omuz vermeye çağırıyoruz. Sizleri tüm yaşamınızı hücreleştirmeyi amaçlayan saldırının en kritik halkası olan hücre saldırısını birleşik bir güçle püskürtmeye çağırıyoruz.

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!
Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü
20 Ekim '00

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davalarından Tutsaklar:

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!.. Yaşasın genel direnişimiz!..

Devletin biz devrimci tutsaklar nezdinde "F Tipi" hücre hapishaneler uygulamasıyla başlattığı saldırı süreci bugün yeni bir aşamaya giriyor.

Hücrelere karşı olan binlerce tutsak yakını, aydın, sanatçı, devrimci-demokrat-ilerici gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Yaşlı analarımız hücrelere karşı oldukları için Ankara yollarında, İstanbul'da alanlarda öldüresiye dövüldüler. Oysa ki hücrelerin insan onurunu ayaklar altına alan yerler olduğu hemen herkes tarafından kabul edilmektedir.

Herkes konuştu. Herkes bir şeyler söyledi. Hücre saldırısına karşı çıkanlar, yanında olanlar söylediler söyleyeceklerini. Artık konuşma sırası biz tutsaklara geldi.

Nasıl ki, 12 Eylül cuntasının hapishanelerdeki teslim alma politikaları püskürtüldüyse,

Nasıl ki, 1 Ağustos genelgeleri yırtılıp atıldıysa,

Nasıl ki, 1991'de Eskişehir tabutluğu kapattırıldıysa,

Nasıl ki, 1996'da Ölüm Oruçlarıyla Eskişehir Tabutluğu bir kez daha kapattırılıp, halka yönelik saldırıların önüne barikat olunduysa, bugün yine aynı görevle karşı karşıya kalan biz devrimci tutsaklar bu saldırıyı da püskürteceğiz. Bedeli ne olursa olsun ödemekten çekinmeyeceğiz. Ama hücrelere girmeyeceğiz. Artık ülkemiz hapishanelerinde direnişin gür sesi yankılanacak. Bizler değişik hapishanelerdeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davasından tutuklular olarak devletin F tipi hücre saldırısı son buluncaya ve taleplerimiz yerine getirilinceye kadar, 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi eylemine başlıyoruz.

TALEPLERİMİZ:

1- Bugüne kadar yapımı süren F Tipi Hücre hapishaneleri kapatılmalıdır.

2- 3713 sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

3- Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıklarının ortak imzalarından oluşan "Üçlü Protokol" iptal edilmelidir.

4- Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.

5- Hapishaneler, belli periyotlarla tutuklular ve Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerinden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.

6- 21 Eylül 1995 tarihinde BUCA, 4 Ocak 1996 tarihinde ÜMRANİYE , 24 Eylül 1999 tarihinde DİYARBAKIR, 26 Eylül 1999 tarihinde ULUCANLAR, 5 Temmuz 2000 tarihinde BURDUR hapishanelerinde onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

7- Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.

8- Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

9- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!..

Yaşasın genel direnişimiz!..

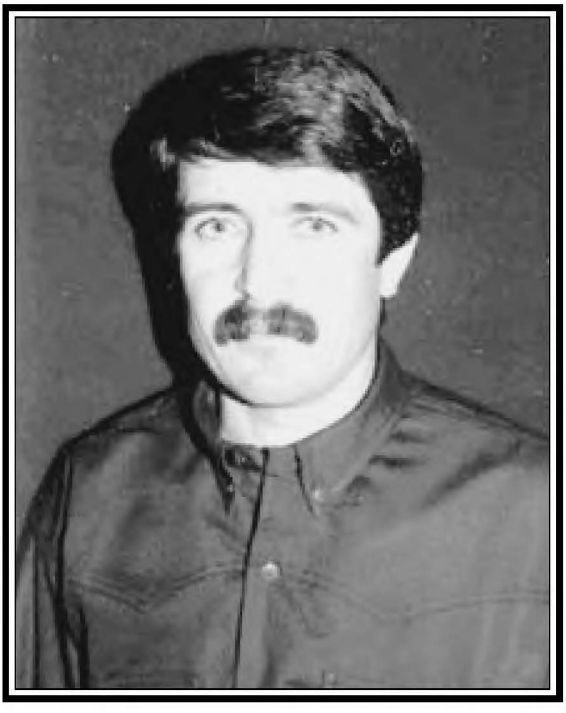
BİZ KAZANACAĞIZ!..

Bayrampaşa, Ümraniye, Bursa, Çanakkale, Bartın, Gebze, Malatya, Çankırı, Aydın, Buca, Ulucanlar, Uşak, Ceyhan hapishanesindeki

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Davalarından Tutuklular

Onlarla yaşıyor, onlarla savaşıyoruz!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Habip Gül/Nevzat Çiftçi (Tekoşin)

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

Ümit Altıntaş (Akın/Tuna)

TKİP Merkez Komitesi Üyesi

"... Haklarında söylenebilecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme ve tanımlama, bu yoldaşların birer gerçek dava adamı olmaları olgusudur. Her iki yoldaşın da en belirgin özelliği, en üstün ve göze çarpan niteliği bu... Bu konuda hiçbir zaman zerre kadar tereddüt yaratmamışlardır. Ve her aşamada davayı hakkını tam vererek temsil etmişlerdir..."

"Burada bütünsel bir dava adamı kimliği var. İnsanlar vardır, vuruşma anı gelince ölmesini bilir, yiğitliği oradan geliyordur. İnsanlar vardır, çalışmadaki gayretiyle, enerjisiyle dava adamıdır. İnsanlar vardır, dışarıda çok verimsizdir de, polisteki direnişiyle yine de gerçek birer dava adamı olduklarını gösterirler... Ama bu yoldaşlar tüm bu açılardan, tüm çalışma, mücadele ve sınanma alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcisidirler. Onlar, çok yönlü gerçek birer dava adamıdırlar..."

"Onlar partimizin özü ve özetidirler."

Habip ve Ümit yoldaş...

Uğruna tereddütsüz ölünecek bir davaya adanmış iki devrimci yaşam

İki büyük önder, Ümit ve Habip yoldaş... Uğruna terddütsüz ölünecek bir dava için adanmış iki yaşam... Öyle ki, bize sadece yaşamlarıyla değil, ölümleriyle de yol göstermeye devam ediyorlar. Başta biz partililer olmak üzere tüm devrimcilerin bu iki komünist önderden, onların yaşamlarından süzülmüş deneyimlerden öğrenmesi gereken çok şey var. Katledilişlerinin yıldönümünde, yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Bugün partililerin önünde duran en önemli görev, başta işçi ve emekçiler olmak üzere tüm devrimci ve ilericilere yoldaşları anlatabilmek, onları devrim mücadelesinde "ölümsüz" kılabilmektir. Bunu başarmanın yolu, yoldaşlarımızı ölüm yıldönümlerinde anmaktan ziyade, onların şahsında somutlanmış partili kimliği kavrayabilmekten, kendi kimliğimizde cisimleştirebilmekten geçiyor.

Bu iki önder yoldaşımız neyi başarmışlardır? Devrimci ve komünistlerin siyasal süreçlerinde yaşayabilecekleri zorlu ve çetin sınavlardan başarıyla geçmeleri midir onları birer komünist önder yapan? Elbette öyle, ama bu yalnızca bir sonuçtur. Zira onlar asıl olarak partili düzeyi yakaladıkları, bu doğrultuda süreklilik arzeden bir gelişme gösterebildikleri için komünist önder niteliğini kazandılar. Yeni bir gelenek, yeni bir kültür oluşturmak iddiasıyla ortaya çıkan bir siyasal hareketin yaşadığı her türlü gelişim ve dönüşüm sürecine eşlik ettiler ve ona müdahale ettiler.

Neydi bu dönüşüm sürecinin özellikleri? Küçük-burjuva ideolojik, politik ve örgütsel bir gelenekten kopmak, ama aynı zamanda onun devrimci yanlarını yeni bir temelde, sınıf devrimciliği temelinde varedebilmekti. Bu süreç sancısız ve kendiliğinden yaşanamazdı ve yaşanamadığını nicelerinin parti ve devrim davasından kopması gösterdi. Zira siyasal temsilciliğine soyunduğumuz işçi sınıfının durgun ve nispeten geri bir düzeyde olması, bu sınıfın devrimciliğini, kültürünü ve geleneklerini oluşturma noktasında sizin daha yoğun bir iradi müdahale çabası sergilemenizi gerektiriyor. Önderlik misyonu da kendisini burada ortaya koyuyor. Parti sınıf kitlelerini kendi düzeyine yükseltme, partili kadrolar parti faaliyetini ve çalışmalarını bu hedef doğrultusunda örgütleme noktasında çok yoğun bir iradi müdahale çabası gerekiyor.

İşte iki yoldaşın en önemli üstünlük alanlarından biri budur. Hareketimizin saflarına katıldıkları andan itibaren, onun yaşadığı gelişme sürecine paralel olarak kendi siyasal süreçlerine eleştirel bir gözle irdeleyebilmeleri, partinin ihtiyaçları çerçevesinde bir dönüşüme tabi tutabilmeleridir. Örneğin, yeni bir gelenek yaratma iddiasıyla çıktığımız ilk andan itibaren kadro politikamız "düşünen ve savaşan militanlar" olmuştur. Ve partili dönemde de bu politika parti tüzüğümüzün parti üyesinin hakları ve görevleri çerçevesinde belirtilmiştir. Örneğin, Habip yoldaşın yazı yazmak konusunda gösterdiği muazzam çaba ve aldığı mesafe, tüm partililere örnek olacak bir tutumdur. Zira Habip yoldaş "ilkokul" mezunudur. Ancak Habip yoldaş hep hareketin ihtiyaçları ve kendi görev ve sorumlulukları üzerinden yaklaşıyor sürece ve mahkemelerde nasıl savunma yapılırmış, düzen nasıl yargılanırmış, tüm bunları ondan öğreniyoruz. Yine aynı yoldaşın NATO'nun Yugoslavya'ya müdahalesi üzerine yazdığı yazı, cezaevindeki astsubay tarafından ilgiyle okunup

tartışılabiliniyor. İşte Habip yoldaşın öğrettiklerinden biri; davaya duyulan inanç ve partiye karşı duyulan sorumlulukla görevlere yüklenmek ve zayıf yanlarımızın üzerine gitmek.

Aynı olgu Ümit yoldaş için de geçerli. Onun düşünsel üstünlüğünü ortaya koyan (bu muhakkak ki sürekli bir kafa emeği ve yoğunlaşmanın ürünü) birçok yazısı yayınlanmıştır. Yayınlara katkı işin bir boyutudur yalnızca. "Düşünen ve savaşan militanlar" tanımı, örgütsel ve siyasal cepheden birçok konuyu kapsamaktadır. Ne demektir "düşünen ve savaşan militan"? Nesnel olarak süregiden sınıf savaşımında bir taraf olabilmek ve bu savaşa bilinç unsuru katabilmektir. Bunun somutlandığı alan partidir ve partiyi oluşturan militanlar da bu savaşı, bilince dayanan gönüllülük temeli üzerinde yürütürler. İşte bu gönüllülük temelinde yükselen bilinçli eylem partili kadroların can damarı ve nabzıdır. Bilinçlilik, kuşanılan ideolojinin hayatın zengin deneyimlerinden süzülen gerçekliklerle doğrulanması veya boşa düştüğü noktada nedenlerin anlaşılması ile sürekli bir gelişim göstermesidir. Bu yüzden de bir komünist kadro yaşamının her anında eylemini (bir bütün olarak parti faaliyetini, sınıf mücadelelerini, bireysel eylemini) sorgulayarak, düşünerek ona yön vermeye ve bilinçli bir müdahalede bulunmaya çalışmak durumundadır.

Ümit yoldaşın siyasal sürecine baktığınızda, yoldaşın hareketin saflarına katıldığı ilk andan itibaren çalışmanın sorunlarına, ihtiyaçlarına ve görevlere kafa yorduğunu, sorguladığını ve üretimde bulunduğunu görürsünüz. Örneğin yoldaş legal yayınların çıkış noktasında bir dönem erken davranıldığını düşünüyor ve hareketi uyarıyor. Aynı şey Habip yoldaş için de geçerli; o da birçok sorunda partiyi uyarmayı bir görev olarak biliyor ve parti faaliyetlerinin sorunlarına ilişkin olarak yol gösterici perspektifler sunuyor.

Çünkü her ikisi de partinin düşünen militanlarıydılar. Ancak aynı zamanda partinin savaşan militanları da oldular. Savaşan militan kimliği sadece düşmanla göğüs göğüse çarpışılan mevzi savaşıyla anılamaz, ki bu noktada bile yoldaşların bize bıraktığı gelenek yoldaşların bu kimliği en ileri düzeyde nasıl temsil ettiklerinin somut göstergesidir. Ümit ve Habip yoldaşları her defasında düşmana kendi ininde diz çöktürmüşlerdir. Ölüm oruçları ve zindan direnişlerinde Habip yoldaşın örnek pratik tutumu herkes tarafından bilinmektedir. Partiye karşı işlenen suçlarda her iki yoldaşın da tereddütsüz takındıkları tavır ve en son Ulucanlar katliamında ölümü tereddütsüzce karşılamaları, savaşçı kimliğin pratikte karşılığıdır.

Ancak savaş öncelikli olarak bir devrimcinin kafasındadır. Yaşamın her alanında ve anında savaş devam etmektedir. Bu savaş bazen devrimcinin kendi iç düşmanına karşı verdiği savaştır, bazen parti çalışmasını ve faaliyetlerini örgütlemek ve önderlik etmek noktasında ortaya koyduğu çabadır, bazen de düşmanla açıktan dişe diş yürüttüğü bir mücadeledir. Ümit ve Habip yoldaş savaşın tüm cephelerinden başarıyla çıktıkları için, savaşan militan kimliğini kazandılar.

Peki bu yoldaşlar başarılarını neye borçlular? Yaşadıkları her türlü sınavdan nasıl başarıyla çıkıp devrimi ve geleceği temsil edebildiler? Örneğin Habip yoldaş, hareketin saflarına katıldığı süreçte cezaevine düşmüşken, tasfiyecilere karşı net ve cepheden bir tutum alma gücünü nereden bulabilmekteydi? Ya da her tutsak düştüğünde, özgürlük tutkusuyla (ki onun için özgürlüğün tanımı, parti faaliyetlerini yürütmek ve devrimi örgütlemekti) nasıl da bitmez tükenmez bir çaba ve ısrar gösterebiliyordu? Ya da Ümit yoldaş çevresindeki insanları sırf kendi kişiliği üzerinden devrime yöneltebilme gücünü nereden buluyordu?

Her iki yoldaşın da ortak özellikleri, davalarına duydukları sarsılmaz inanç ve partilerine karşı duydukları sonsuz güvendir. İşte bir devrimci için yaşamsal önemde bu iki temel etkendir onları partinin düşünen ve savaşan önderleri yapan. Onların bıraktıkları bu birikim üzerinden ve onu ileriye taşımak hedefiyle partimiz, yeni Habipler'i ve Ümitler'i çıkaracaktır. Mücadeleleri yolumuzu aydınlatıyor.

Z. Burhan

Onlar devrim davasında ölümsüzleştiler

Ulucanlar katliamının birinci yıldönümünde Ümit Altıntaş (Akın-Tuna) Habip Gül (Nevzat Çiftçi) yoldaşların anıları önünde saygıyla eğiliyorum. Yoldaşlarımızın devrimci militan kimlikleri, birikim ve deneyimleri mücadelemizde bize hep yol gösterecek.

Düşünen ve savaşan iki komünist önder, iki can yoldaşımızdı onlar. Ümit ve Habip yoldaş partinin işçileriydiler. İğneyle kuyu kazmak gibi bir sabırla partiyi var etme ve en iyisini yapma çabasından geri durmadılar. Parti ve işçi sınıfı için savaştılar, düşünce ürettiler, partiyi her zaman bir adım ileri taşımak, sınıfla bağlarını güçlendirmek için çalıştılar. Düşmana ve devrim kaçkınlarına asla taviz vermediler.

Habip yoldaş zindanda hep en öndeydi ve partiyi en iyi şekilde temsil etti. Habip yoldaşın düzene karşı daha çocukluk yıllarından başlayan öfkesi onu genç bir işçi iken örgütlü mücadeleyle buluşturdu. Devrimciliklerini tüketen, kurduğu düzenle başbaşa kalmayı tercih eden devrim kaçkınlarına karşı mücadele bayrağını elinden hiç bırakmadı. Yıllardır görmediği çocuklarının özlemi hiçbir zaman geri dönmesine vesile olmadı.

Habip yoldaşı kısa bir süre de olsa tanıdım. Siyasal yaşamımın ilk evreleriydi. Tekstil fabrikasında çalışıyordum. Habip yoldaş, birlikte olduğumuz bu kısa süre içinde, fabrika içindeki ilişkilere, çalışmaya ve bana güven verdi. Bu sayede fabrikayla ilgili ilk bildirimi kaleme almış ve bir işçi arkadaşla kısa sürede bir fabrika rapor anahtarı hazırlamıştım. Bu rapor ilk örneklerden birisi olduğu için olumlu karşılanmıştı. Henüz gözünü yeni açan bir işçiyle elinden tutulursa neler yapabileceğini Habip yoldaştan öğrendim. Evet, o karşısındakinin gözünde bir kıvılcım gördü mü, onu ateşe çevirmesini biliyordu. Onun ardından yayınlanan yazılarda tanık olduğumuz gibi, o salt işçileri değil, cezaevlerinde sahipsiz bırakılmış birçok devrimcinin de ateşini körükledi, ayağa kaldırdı.

Bugün diğer devrimci çevrelerin her iki yoldaşımızdan övgüyle sözetmeleri boşuna değil. Bu onların davaları uğruna harcadıkları emeğin, "sarsılmaz dava adamları " olmalarının bir sonucu. Yetenek ve kapasitelerini parti ve devrim davası için en ileri düzeyde kullandılar. Son derece elverişsiz bir dönemde biri fabrikadan, diğeri üniversite gençliğinden yetişen iki filizdi onlar.

Ümit ve Habip yoldaşlar örgütte tasfiyeciliğin boy verdiği bir dönemde, bulundukları alanda örgütü tahrip etme çabalarına karşı örgütün birikimini ve emeğini savundular. Habip yoldaş cezaevindeyken ve henüz yeni bir devrimciyken tasfiyeciliğe karşı net bir tutum aldı. Ümit yoldaş ise EGK içinde tavrını koydu. Örgüte karşı gerçekleştirilen provokasyon karşısında da her iki yoldaş net bir tutum aldılar, böyle unsurlara örgüt içinde yaşam hakkı tanınmaması gerektiğini savundular.

Ümit yoldaş mücadelede sarsılmazlığıyla genç devrimcilere hep yol gösterecek. O gençliğin sorunlarını sınıfın sorunlarından ayrı düşünmedi, hep gençlik alanında mücadeleyi örgütlemeye çalıştı. Günü geldi tartışmaları üniversitenin anfisinde yankılandı, günü geldi üniversite barikatlarında en önde çarpıştı. O her zaman en öndeydi. Ulucanlar'da sermaye devletinin katillerine karşı da en ön saflardaydı. Kendisine biçtiği 27 yıllık ömrünü vuruşarak noktaladı. Devrimci mücadeleye adanmış bu kısa ömründe birikimiyle herkesi şaşırttı. Özgün düşünen bir devrimciydi. Ama bu özgünlüğü her zaman Marksizm-Leninizm zemininde ve partinin ihtiyaçları doğrultusunda geliştirdi. Partisini korumak ve güçlendirmek için parti içi demokrasiyi ilkeli biçimde kullandı. Bu tutumu, örnek almamız gereken yönlerinden biridir.

Ümit ve Habip yoldaşlar "partimizin özü ve özeti"dir.

Onlar partimizin "kartalları"dır.

"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez! "

A. Engin

Devrime adanmışlıklarıyla bize yol gösteriyorlar

Sınıf savaşının ateş hattında bulunan bir parti her zaman zorlu dönemler yaşayabilir. Bu, zorlu olduğu kadar onurlu bir mücadeledir ve bedel ödemeyi de gerektirir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizmin egemenliği altında her gün bedel ödedikleri bir yerde, komünistler ve devrimciler için bedel ödemenin sözü edilmez. 150 yıllık proleter sınıf savaşı tarihinde onbinlerce komünist ve devrimci devrim davası için tereddütsüzce yaşamlarını feda etmişlerdir.

Partimizin düşünen önder, savaşan nefer geleneğinin en seçkin örnekleri olan Habip ve Ümit yoldaşların siper yoldaşlarıyla birlikte şehit düşmeleri, 150 yıllık direniş geleneğinin bu coğrafyada yaşanan şanlı bir örneği olmuştur. Yoldaşlarımızın yaşamlarına, mücadelelerine baktığımızda, bu bilinç açıklığına ve tokluğuna fazlasıyla sahip olduklarını görüyoruz.

Yoldaşlarımızın fiziki olarak aramızdan ayrılmalarının bizde duygu yoğunluğu yaratması son derece doğaldır. Aynı duyguları, başka bir coğrafyada ve farklı bir tarihte şehit düşen komünistlerin yaşam ve mücadelelerini okuduğumuzda da yaşayabiliyoruz. Ama komünistler olaylara salt duygularıyla yaklaşmazlar. Burada uğruna savaşılan ideal komünizmdir. Bu her partilinin ortak idealidir. Sözkonusu olan parti önderleri olduklarında, bu sadece ortak amaç uğruna daha çok emek harcadıkları, daha çok özveride bulundukları anlamına gelir. Devrimcilerin ölümsüzlüğü, tam da komünizm mücadelesinin sürekliliği ve hedefe yaklaşmasıdır. Yoldaşlarımızın ve devrim mücadelesinde şehit düşen bütün devrimcilerin anısını yaşatmak, uğruna tereddütsüz ölünen davayı büyütüp geliştirmekden geçiyor.

Habip ve Ümit yoldaşların yaşamları, yazıları, gelişim süreçleri ve verdikleri mücadele, bize izlememiz gereken rotayı göstermektedir. Burada, devrime adanmışlık; ideolojik, politik ve örgütsel yetkinleşme; düşmanla bütün çatışmalarda militan direnişçi kimlik; kendini sürekli geliştirme, yenileme, aşma ve partinin teorik-düşünsel birikimine etkin bir şekilde katkı sunma; partiyi ve devrimi her koşulda sahiplenme; sorunların çözüm eksenini daima parti ve devrimin çıkarlarını oturtma vardır. Partiye zarar verenlere, kollektif emeği heba edenlere karşı tahammülsüz, ama tersinden de, insana ve devrime ait değerleri üretebilecek potansiyel taşıyanlara karşı hoşgörü ve sahiplenme vardır.

Ancak bu değerleri sahiplenmek, geliştirmek ve pratiğe geçirmekle devrim davasına katkı sunabiliriz. Ki devrim ve sosyalizm davası yoldaşlarımızın yaşam gerekçesidir. Yolumuz, Ulucanlar direnişinin yoludur.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

M. Dağlı

Onları mücadelemizde yaşatacağız!

Şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi sınıf savaşımları tarihi olmuştur. Sömürünün olduğu her yerde başkaldırı da boyvermiştir. Egemen sınıflar asalak düzenlerini ayakta tutabilmek için her türlü zorbalığa, katliamlara başvurmuşlardır. Pir Sultanlar'dan Mustafa Suphiler'e, Denizler'den Mahirler'e ve İbolar'a, bugüne kadar binlerce devrimci alçakça katledilmiştir. Onlarsa ser verip sır vermeyerek, idam sephalarını kendileri tekmeleyerek ölümü yiğitçe kucaklamışlardır.

Geçtiğimiz yıl ise faşist sermaye devleti Ulucanlar zindanında 10 devrimci tutsağı vahşice katletti, onlarcası ağır yaralandı. Saldırının bir ayağını hücre tipi cezaevlerine geçiş oluştururken, diğer ayağı ise partimizin önder kadrolarına dönüktü. Katliamda Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşlarımız şehit düştü. Onlar Marks ve Engels tarafından temelleri atılan, Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselen partimizin neferleri, düşünen ve savaşan militanları ve önderleriydiler. 26 Eylül '99'da faşizmin zindanlarında 8 siper

yoldaşıyla birlikte alçakça katledildiler.

Onlar uğruna tereddütsüz öleceğimiz davamız uğruna ipi birlikte göğüslediler. Partinin bayrağına leke sürdürtmek bir yana, onu kanlarıyla daha da kızıllaştırıp göndere çektiler. Düşman onları öldürdüğünü zannederek yanılıyor. Onlar ölmek bir yana daha da çoğaldılar ve çoğalacaklar. Bu ülkenin topraklarında yeni Habipler, yeni Ümitler yeşerecek. Her grevde, direnişte, barikatta, çatışmada, işgalde, işkencehanede, zindanlarda HABİP olup, ÜMİT olup dikileceğiz düşmanın karşısına.

Yoldaşlarımız yaşamlarıyla olduğu gibi ölümü yiğitçe göğüslemeleriyle de yolumuzu aydınlatıyorlar. Onları mücadelemizde yaşatacağız. And olsun ki, kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikeceğiz ve katillerden hesap soracağız.

Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmez!
Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

K. Boran

Davaya ölümüne inanç ve bağlılık

Devrim için çarpan iki can, iki yürek, iki yoldaşın 8 devrimci kardeşiyle birlikte, faşist sermaye diktatörlüğü tarafından katledilişlerinin üzerinden bir yıl geçti.

Sermaye düzeni ON'ları fiziksel olarak yok etmekle öldürebileceğini sandı, ama yanıldı. Nasıl ki bundan önceki katliamlarından istediği sonuca ulaşamadıysa, bundan sonra da bunu başaramayacak. Her katliamı bayrağımızın biraz daha kızıllaşmasından ve kinimizin bin kat daha artmasından başka bir işe yaramayacak.

Egemenler, dün katlettikleri Şeyh Bedrettin'in *"Madem ki fetva bize ait, verin ki basak bağrına mührümüzü"*, aynı şekilde Pir Sultan'ın *"Bir can derdine düşmem! Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan!"* şeklindeki halka ve inançlarına bağlılıklarının; Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un *"Biz şerefimizle bir defa ölüyoruz, siz, bizi asanlar, şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz!"* haykırışlarının yaşamasına engel olabildiler mi? Onların mücadelesinin ve devrimci direniş geleneğinin büyümesine engel olabildiler mi? Olamadıklarını, Ulucanlar'daki destansı direniş de bir kez daha ortaya koydu.

Habip yoldaşın *"Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!"* şeklindeki özgürlük ve mücadele tutkusunun bizlere ulaşmasını, devrimci bir miras olarak geleceğe taşınmasını bugün hangi güç engelleyebilir?

"Polisin, kapitalizmin yararları ve devletin güçlülüğü üzerine söylediği her fikir, programımıza, onun bilimsel temellerine çarptı ve paramparça oldu. Aslında sınanan bizim program bilincimizdi. Programımız bu sınamadan sapasağlam çıktı. Bizi çözemezlerdi, zira biz gözbebeğimiz olan partiyi kazanarak böylece aslında tereddütsüz ölme gücünü kazanmıştık" diyen Ümit yoldaşın sesinin sınıfıyla buluşmasını hangi güç engelleyebilir? Partiye ve devrime ölümüne bağlılığın ve polise meydan okuyan bu bilinç ve öfkenin bizlere ulaşmasını, yaşamlarının ve pratiklerinin bizlere yol göstermesini, bizleri aydınlatmasını hangi güç engelleyebilir?

Habip ve Ümit bu topraklarda yeni bir geleneğin, yeni bir kültürün, yeni bir anlayışın temsilcileriydiler ve bunu da en iyi bir biçimde yaptılar. Onlar parti ve devrim davasıyla özdeşleşmişlerdi ve bunu da parti ve devrim bayrağına leke sürdürmeyerek, kanlarıyla daha da kızıllaştırarak gösterdiler.

Yas tutmuyoruz! Ve katliamın üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, kinimiz sönmeyecek. Bir gün mutlaka işçi sınıfı tarihsel misyonuna sahip çıkacak, Türkiye Komünist İşçi Partisi bayrağı altında sermaye düzenine karşı savaşacak. Bu düzen mutlaka yıkılacak. O büyük gün geldiğinde, yoldaşlarımızın uğruna tereddütsüz öldükleri kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikerek, ON'ların boşa ölmediklerini ispatlayacağız.

D. Cemre

Özel yaşamlarıyla da örnek iki komünist...

'80 askeri darbesi devrimcilerin ezici ağırlığını hem zindanlarda hem de zindan sonrası hayatlarında ağır bir yenilgiye uğrattı. '80 sonrasında markacı, kültürsüz, düşünmeyen, yargılamayan, sorgulamayan, bireyci bir gençlik yaratmada önemli bir başarı sağlandı. Toparlanmaya çalışan sol gruplar ya reformistleştiler ya da '80 öncesinin küçük burjuva hatalarına düştüler. Yaşadıkları toplumu tahlil edemediler. Kimileri PKK'nın peşine takıldı. Programdan yoksunlukları, gündelik politikalar peşinde sürüklenmeleri ve ilkesiz tutumlarıyla insanlarda hayal kırıklığı yarattılar. İşte böyle bir ortamda insanlar kişisel kaygılara düşmeye, devrimci olmayı gençlik çağının bir heyecanı gibi kabullenmeye başladılar. Bu süreç binlerden oluşan eski devrimciler ordusu çıkardı. Hemen hepsi evlendi ve mücadele etmeme eleştirileri karşısında; biz bir şeyler yaptık, biraz da başkaları yapsınlar; ya da artık düşünmem gereken birileri var, şimdiki aklım olsa hiç evlenmez ve çocuk yapmazdım, bahanelerinin arkasına sığınmaya başladılar.

Böyle bir gerçekliğin yaşandığı bir ortamda işçilere, emekçilere ve gençlere önderlik edecek, yol gösterecek devrimciler de ortaya çıktılar. '87'de EKİM siyaset sahnesine çıktı ve partileşme süreci sonunda TKİP kuruldu.

Hayatın her alanında komünist çizgi yerleşmeye başladı. Habip ve Ümit yoldaş, özel yaşamlarında insanların arkasına sığındıkları bahaneleri reddederek, bizlere yapılması gerekeni gösterdiler. Yoldaşları belki de bu bağlamda hiç düşünmemiştik. Özel yaşam komünistler için üzerinde en çok durulması gereken konuların başında gelmeli. Habip yoldaş üç çocuğunu bırakarak, uğrunda ölünmesi gereken bir dava için hiç tereddüt etmeden, bir komüniste yakışır biçimde ölümü göğüsledi. Ümit yoldaşın evliliği ise komünistler için yol gösterici olmalıdır. Hayat arkadaşı ve yoldaşı; herşeyi paylaşan ve üreten bir yaşam ve ilişki biçimi... Eşlerin birbirlerine karşı sorumluluğu yoldaşların birbirine karşı sorumluluğundan sonra geliyor.

Habip ve Ümit yoldaşlar, zindanlarda, işkencehanelerde, grevlerde, yürüyüşlerde ve ideolojik gelişmemizde olduğu gibi, bu alanda da bize yol gösteriyorlar.

Bir genç önder...

Ulucanlar'da katledilen partimizin iki önderi, Habip Gül ve Ümit Altıntaş, geriye bıraktıkları değerler ve ürünlerle ölümsüzleştiler. Zaten onları ölümsüzleştiren de bunlardır.

Bugün Ümit yoldaş, sayısız yazısıyla, bizim yolumuzu aydınlatan satırlarda yaşıyor.

Genç yaşta mücadeleye atılan Ümit yoldaş, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı, dünyada ve Türkiye'de kitle hareketliliğinin gerilediği, Türkiye devrimci hareketinin sancılar çektiği bir dönemde büyük bir tutkuyla partisini aramaya başlar. Zaten Ümit'i Akın/Tuna yapan da budur. 27 yaşında partimizin önderlik kadrosu olma onuruna ulaşırken, dünya devrimci hareketinin en genç önderleri arasına girme onuru da ona aittir.

Ayrıca vurgulanması gereken, Ümit yoldaşın, dünyada ve Türkiye'de kitle hareketliliğinin gerilediği, küçük-burjuva devrimcilerinin mücadeleden kaçtığı bir dönemde, 27 yaşında bir genç komünist önder olmayı başarabilmesidir. Lenin hep Bolşevik partisinin gençlik partisi olmasıyla övünmüş ve şunları söylemiştir: "Biz geleceğin partisiyiz. Çünkü gelecek gençliğe aittir. Biz yenilikçilerin partisiyiz ve yenilikçilerin peşinden en candan gelenler, her zaman gençliktir. Biz eski kokuşmuşluğa karşı fedakarca mücadele eden partiyiz ve gençlik her zaman fedakarca üstlenenlerin en başında gelir." Ümit yoldaş bunun bir kanıtı olmuştur. Partimizin en genç MK üyesidir.

Yaşamı ve mücadelesiyle bize örnek olan bu genç önder yazılarıyla da yolumuzu aydınlatıyor.

And olsun ki yoldaşlar parti ve sosyalizm kazanacak!

K. Devrim

Devrim davası düşünen ve savaşan kadroların omuzlarında yükselecek!

Düşünen ve savaşan militanlar geleneğini geliştirmek, tüm alanlarda kadro politikamızın içeriğine uygun bir derinleşmeyi yaşamak, partili mücadele sürecinin ihtiyaçlarını karşılamanın temel bir önkoşuludur. Komünist partisi işçi-emekçi sınıfların mücadele süreçlerindeki öncüsüdür. Bugün henüz bunu kendi açımızdan tam anlamıyla somutlayabilmiş durumda değiliz. Ancak bu bizi karamsarlığa ve umutsuzluğa düşürmemelidir. Tersinden, biz, sınıflar mücadelesinin geri koşullarında, toplumsal muhalefet hareketinin dibe vurduğu süreçlerde komünist işçi partisi inşa edebilmiş, güçlükler karşısında yılmamış, zor bir dönemde güç olanı başarmış bir partiyiz. Tasfiyeciliğin had safhaya vardığı bir süreçteki ısrar ve çabamız bizi çelikleştirmiştir ve çelikleştirmektedir. Tüm bu zor koşullar karşısındaki azim ve ısrarımız, gelecekte yaşanacak toplumsal patlamalara öncülük misyonumuzun alt yapısını sağlamlaştırmaktadır. Önümüzdeki mücadele günleri işçi sınıfının damgasını vurduğu süreçler olarak yaşanacaktır. Bu sürece parti olarak hazırlanmak, süreçlerin ileri bir çizgide seyretmesinde sınıfa yol göstermek, yaşadığımız süreçte devrimci sorumluluğumuzdur.

Bu sorumluluğu yerine getirebilmek, partinin kitleler içerisindeki duyargaları olan kadroların ve organların konum ve nitelikleriyle doğru orantılıdır. Parti emekçi kitlelere şiarlarıyla kendiliğinden mal olmaz. Bunu kitleler içerisindeki kadroları sağlar. Partiyi toplumsal temeline oturtmak, işçi-emekçi sınıfları tarihsel silahına/ partisine kavuşturmak kadroların sorumluluğudur. Bu hayati önemde sorumluluğun layıkıyla yerine getirilebilmesi, "düşünen ve savaşan militanlar"ın parti politikalarına ısrarla sahip çıkmasına bağlıdır.

Savaşan militanlar

Marksist teorinin ortaya koyduğu gerçeklik şudur: Bugün iktidarı elinde tutan burjuvazi iktidarını gönüllü olarak işçi sınıfına devretmeyecektir. Ve yine temel önemde bir diğer gerçeklik ise; işçi sınıfının zor aygıtını kullanmaksızın, örgütlü işçi-emekçi ordularıyla iktidara yönelmeksizin, proletarya iktidarını kuramayacağıdır. İktidar ancak işçi sınıfının savaş örgütü komünist partisi önderliğinde yapılacak zora dayalı bir devrim yoluyla kazanılacaktır. Yaşanan süreç gelişecek büyük sınıf mücadelelerine gebedir. Durgun süreçlerde savaşa hazırlık yapmayan, mücadele ruhunu yükseltmeyen taraf, savaş günü geldiğinde gafil avlanacaktır. Bizim savaşımız işçi sınıfının iktidar savaşıdır. İşçi sınıfının savaş kurmayı olarak partimiz, bir bütün olarak iktidarı hedefine yönelen bir savaş hazırlığı yapmak durumundadır. Kitlelerin karşısına düzen karşısında konumlanmış bir savaşçı kimlikle çıkmalıyız. Bu savaş bütünlüklü bir savaştır. İşkencede, zindanda, okulda, fabrikada, yaşamın her alanında burjuvaziye karşı büyütülmesi gereken bir savaş... Bu savaş kendi dar kadro güçlerimizle değil, onların işçi-emekçi kitlelerle birleşmeyi başarmasıyla zafere ulaşacaktır. Burjuvaziye karşı savaşımız, ancak savaşçı kadrolarımızın kitlelerin biriken kitle öfkesiyle birleşebilmeleri ölçüsünde nihai hedefine ulaşacaktır.

Bunu başarabilmemiz, "düşünen ve savaşan militanlar" politikasını hayata geçirebilmemiz için, Habip ve Ümit yoldaşların hayatları bizim için bir pusula olabilmelidir. Bu iki yoldaşımız için, onlar kadro politikamızın özü ve özetidirler, diyoruz. Bu öz ve özet somut bir biçimde biz genç komünistlerin önünde durmaktadır. Kendi örgütsel-siyasal gelişme süreçlerimizde ileriye çıkmış iki yoldaşımız bizim için değerlendirilmesi gereken bir şanstır. Sahip çıkılması, ileriye taşınması gereken bir mirastır.

M. Can

Ulucanlar'da ölümsüzleşen yoldaşlara!..

Parti ve devrim davasının temsilcilerine!..

Ben yanmazsam
sen yanmazsan
biz yanmazsak
Nasıl çıkar karanlıklar
aydınlığa...
N.Hikmet

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. Planlı faşist katliamda 10 yiğit devrimci şehit oldu, onlarcası ağır yaralandı. Ümit ve Habip yoldaşlar şahsında parti ve devrim şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Habip ve Ümit yoldaşı yakından tanıma fırsatım olmadı. Ancak biz komünistler için öncelikle bir yoldaşı düşünceleriyle, fikirleriyle tanımak gelir. Mesela Habip yoldaşla tanışma fırsatım da olmadı. Ama onun düşünceleriyle, düşüncelerine yansıyan kişiliğiyle tanıdım. Onu düzeni yargılayan savunmasıyla, güncel siyasal olaylara ilişkin yazılarıyla tanıdım. Katliamdan sonra gördüğüm fotoğrafını sanki daha önce görmüş gibiydim.

Ümit yoldaşla ise çok kısa bir karşılaşmamız oldu. Katliamdan sonra, daha önce okumuş olduğum B. Özen imzalı bir siyasal değerlendirme yazısını hatırladım. Yazısının sonunda şunları vurguluyordu: Bu zor görünen sürece rağmen, avantajları gözönünde bulundurarak artık umutsuz olmaya hakkımız yoktur. Kongre kapanış konuşmasında ise, "uğruna tereddütsüz ölünecek dava"dan sözediyordu.

Yoldaşlarımız partili mücadelemizde ilk şehit düşenler oldular. Parti ve devrim bayrağımızı en yukarılarda dalgalandırdılar. Onlar ve siper yoldaşları "bedel ödedik bedel ödeteceğiz, bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeyerek koruyacağız" bilinciyle hareket ettiler. Düşmanın "teslim olun!" çağrılarını, "ölürüz ama teslim olmayız!" haykırışıyla yanıtladılar. Kurşun altında halaya tutuşarak destansı bir direniş sergilediler.

Ulucanlar katliamında şehit düşen iki yoldaşımız, partimizin önder ve seçkin yoldaşlarıydılar. Partimiz adına yapılan değerlendirmede "onlar partimizin özü ve özetidirler" denilmektedir. Yoldaşların öncü direnişçi mücadelelerinden öğreneceğimiz çok şey var. Yoldaşlara layık olmak, partiyi büyütmek ve davayı yaşatmakla mümkündür. İçinden geçmekte olduğumuz dönem sıcak mücadelelere gebedir. Devlet önümüzdeki süreçte hücre tipi saldırısını hayata geçirmenin hazırlıklarını yapmaktadır. Yeni Ulucanlar'ın, Burdur'ların yaşanmasını önlemek, hem de şehitlerimize hem de devrimci tutsaklara karşı yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Parti ve devrim şehitlerinin anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyorum.

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

V. Nidal

TKİP artık internette: http://members.tripod.de/tkip

İzmir'de Ulucanlar katliamının yıldönümü faaliyetleri

26 Eylül '99'da Ulucanlar'da gerçekleşen faşist katliamın üzerinden bir yıl geçti. Bu süre içerisinde faşist rejim Burdur ve Bergama Cezaevlerinde de yeni katliam denemeleri yaptı. Fakat şunu unutuyorlar ki, Ulucanlar'da yakılan isyan ateşi devrime gebe olan bu topraklarda içten içe yanmaya devam ediyor ve edecek. Ta ki bu topraklarda işçi sınıfının orak çekiçli kızıl bayrağı dalgalanana dek...

Ulucanlar katliamının birinci yıldönümüne yönelik faaliyetlerin planlanmasına yaklaşık bir ay öncesinden başladık. Öncelikli hedefimiz, Ulucanlar katliamının arka planını ortaya koymak ve (F) hücre tipi cezaevleriyle ne amaçlandığını, çalışma yürüttüğümüz alanlarda işçi ve emekçilerin gündemine sokmaktı. Eksikliklerlerimiz olmakla birlikte, hedefimiz doğrultusunda oldukça başarılı bir faaliyet yürüttüğümüzü söyleyebiliriz.

Zaten uzun süredir hücre karşıtı faaliyet yürütüyorduk. Ulucanların yıldönümüne hücre karşıtı mücadeleye yeni bir ivme kazandırmak perspektifiyle yaklaştık. Anmaya dönük hazırlıklar ve çalışmalar hep bu perspektifle yürütüldü. Genel propaganda-ajitasyon faaliyetini düzenli götürdüğümüz mahalleler, organize sanayiler, işçi güzergahlarında yoğunlaştık. Menemen-Aliağa, Çiğli ve Karşıyaka'nın emekçi semtleri dışında, Kadifekale ve Buca semtlerine faaliyetlerimizi götürdük. Yüzlerce büyük parti afişi, pul, kuş ve yazılamalarımızı bu semtlere yaptık. Habip yoldaşın köyü olan Helvacı'ya, Menemen, Aliağa, Çiğli Organize-Ata Sanayi sitelerine, Güzeltepe ve Soğukkuyu'dan Çiğli'ye kadar uzanan Anadolu Caddesi'ndeki durak ve tabelalara aynı anda pullar, yazılamalar yaptık.

Aliağa-Helvacı-Menemen'de yaptığımız yazılamalar, Çiğli halk pazarı ile buradaki duraklara yaptığımız ve belediye otobüsünün havalandırmasından dışarı bıraktığımız kuşlar, işçi-emekçiler tarafından sempatiyle karşılanırken, sermayenin bekçi köpeklerini adeta kudurttu. Afişlere-pullara, yazılara saldırarak, üzerini boyayarak, sokak sokak nöbet tutarak kudurmuşluklarını dışa vurdular. Aliağa-Menemen bölgesi ve Çiğli çıkışında anma gününe kadar yoğun kimlik ve üst araması yapıldı.

Bu süreçte, açık alandaki yoldaşlarımızın çalışmaları dışında, hiçbir pratik (hücre karşıtı, Ulucanlar'ın yıldönümü, vb., illegal-legal) faaliyetle karşılaşmadık.

Ayrıca, işçi ilişkilerimizle tek tek veya birkaç kişi olarak, *"Onlara!.. Ümitlere!.. Habiplere!.."* broşürünü birlikte okuduk. Kimine 5-10'ar adet vererek çevrelerine dağıtmalarını sağladık. İlerici insanlar ve işçi ilişkilerimizle Ulucanlar'ı, hücreleri ve sermayenin son saldırılarını tartıştık. Çevremizde anmaya katılacağını söyleyen birçok kişi oldu. Anmaya katılmasalar da, bu ilişkilerimizin gündemine Ulucanlar'ı sokmayı başardık, gittikleri yerde tartışmalarını sağladık. Genel propaganda faaliyetine ve anmaya sınırlı da olsa çevremizdeki güç katabildik.

Faşist sermaye devleti Ulucanlar'da yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı fiziki olarak yok etse de onları öldürmeyi başaramadı, başaramazdı da. Habipler'in, Ümitler'in, On'ların mücadele ruhu, Ulucanlar'ın direnişçi ruhu, Türkiye topraklarında serpilen ihtilalci geleneğe hep ilham kaynağı olacak. Bu gelenek komünist işçi partisi önderliğinde Türkiye işçi sınıfının güçlü yumruğuyla bütünleşip, sermayenin kanlı iktidarını tarihin derinliklerine gömene dek, ihtilalci kadrolar yaratmaya devam edecek.

Bir Habip, bir Ümit ölür, zafere kadar binlerce Ümit, Habip doğarız!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz !

İzmir'den Partili Komünistler

Partimizin tüzüğü üzerine/4

Parti üyesinin hakları

H. Fırat

Parti üyesinin görevlerini izleyen madde (II. Bölüm/4. madde), parti üyesinin haklarını ortaya koyuyor. Bu konuda önce teknik bir ayrıntı. Gündelik konuşma dilinde genellikle "haklar ve görevler" denilir, "haklar" ifadesi "görevler"den önce kullanılır. Ama tüzüğümüzde görevler öne, haklar arkaya konulmuştur. Devrimci bir partide öncelik parti üyesinin görev ve yükümlülüklerindedir. Bir şeyi hak edebilmek için, önce görev ve yükümlülüklerin gereklerini yerine getirebilmek gerekir. Bu biçimsel düzenlemedeki mesaj budur, görev ve yükümlülüklerini yerine getirmeyenin hakkı da olamaz anlamına geliyor.

Bu hatırlatmanın ardından parti üyesinin haklarını madde madde incelemeye geçebiliriz.

Parti politikasının sorunları üzerine tartışmalara özgürce katılmak

"a) Yer aldığı parti örgütünde ve parti yayınlarında, parti politikasının sorunları üzerine tartışmalara özgürce katılmak."

Hatırlanacağı gibi, "özgürce katılmak" ifadesi dışında, buradaki herşey parti üyesinin görevleri bölümünde de var. Burada dile getirilen imkan bir hak olduğu kadar partiye karşı bir görev de olduğu için, bu şaşırtıcı değildir. Buna görevler üzerinde dururken de yeterince işaret ettim; birçok görevin, bir parti üyesi için aynı zamanda bir hak olduğunu vurguladım.

Haklar bölümünün bu ilk şıkkında vurgu tam da o "özgürce katılma"yadır zaten. Bu, parti üyesinin herhangi bir basınç ya da engelleme ile karşı karşıya kalmaksızın, bu olanağı özgürce kullanabilmesi anlamına gelir. Düşünsel ve politik sorunlarda üyelerini basınç altına almak, düşüncelerini özgürce ortaya koymalarını şu veya bu yolla engellemeye kalkmak, devrimci bir partinin başvuracağı bir yol olamaz. Tam tersine o, parti içinde bu konuda rahat ve özgür bir atmosfer yaratmaya, bunu parti içi yaşama egemen kılmaya çok özel bir dikkat göstermek durumundadır. Her parti üyesi parti iç yaşamda kendisini özgür hissedebilmeli, bunun ifadesi rahat ve samimi bir ortama sahip olabilmeli, varsa söyleyecekleri söyleyebilmeli, varsa eleştirileri ortaya koyabilmeli, varsa farklılıkları bunları ifade etmekten geri durmamalıdır. Bu, partide açıklığı, dürüstlüğü ve samimiyeti egemen kılar ve parti de bundan her zaman kazançlı çıkar. Bu tür bir iç demokrasinin olduğu bir durumda, partide açıklık, dürüstlük ve samimiyet egemen normlar haline gelir.

Kuşkusuz bir partilinin parti politikasının sorunlarına "özgürce katılmak" ihtiyacı duyabilmesi, tam da farklı ya da aykırı düşündüğü durumlarda sözkonusu olur daha çok. Partinin mevcut durumu, gidişatı, izlemekte olduğu taktik politikalar lehine konuşmak herhangi bir güçlük taşımaz, deyim uygunsa bu doğrultuda bir hak kullanımı her zaman sınırsızdır. Ama öyle durumlar olur ki, parti üyelerinin kendi partilerinin, yerel yönetici organlarının ya da yer almakta olduğu organın izlemekta olduğu çizgiye, uygulamakta olduğu çalışma tarzına ilişkin belli kaygıları ya da eleştirileri vardır ve bunu açıkça ifade etmek isterler. İşte tam da bu gibi durumlarda, bir parti üyesi düşünce, eleştiri ve uyarılarını ortaya koyabilmek için kendini yeterince rahat hissedebilmelidir. Öncelikle yeraldığı parti örgütünde olmak üzere, partide parti politikalarının sorunları üzerine tartışmalara özgürce katılabilmelidir.

Bu rahatlık kötüye kullanılamaz mı? Elbette, bu her zaman olanaklıdır. Ama toplamında saflarına devrimci bir atmosferi, devrimci anlayış ve normları egemen kılmış bir partide, bu kötüye kullanmalar da önemli bir sorun olmaktan çıkar. Devrimci ve demokratik bir ortam içinde kendini bulan ve bu temel üzerinde partilerine sağlam bir biçimde bağlanan parti üyeleri kitlesinin varlığı

koşullarında, bu türden olumsuz ya da yıkıcı davranışların önü de nispeten kolay alınabilir.

Bir parti için asıl tehlikeli ve yıkıcı olan, egemen hale gelmiş basınç ve kısıtlamalar ortamında, partide samimiyetsizliğin ve ikiyüzlü davranışların yaygınlaşmasıdır. Partiyi asıl zehirleyip tahrip edecek olan da gerçekte budur. Kaldı ki, tüzüğümüzün toplamı üzerinden düşünüldüğünde, haklar kendi başına değil fakat görevler ve yükümlülüklerle organik bir bütünlük içinde ele alındığında, buradaki "özgürlük" ya da "rahatlık" en küçük bir liberal anlam ve işlev taşımaz. Bunu bu doğrultuda istismar etmeye yeltenenler de zaten partinin devrimci ortamında kolay tutunamazlar, parti böylelerini ya hizaya getirir, ya da umudunu kesip kovmak yolunu tutar.

Parti için büyük bir kuvvet kaynağı

Genel olarak söylemek gerekirse, parti üyelerinin parti platformlarında ve parti yayınlarında parti politikasının sorunlarının tartışılmasına etkin ve özgürce katılmaları, bir parti için büyük bir kuvvet kaynağıdır. Herşey bir yana bu, partinin düşünsel enerjisinin parti amaçları doğrultusunda en etkin ve verimli bir biçimde kullanılması anlamına gelir. Ve dahası, bu tür bir parti yaşamı partide iç güveni, dolayısıyla da parti birliğini pekiştirir.

Yeterince dikkat çekmiyor olabilir ama, organ yaşamının ya da genel olarak parti içi yaşamın ötesinde, halihazırda yayınlarımızda da, parti üyelerinin parti politikasının sorunları üzerine tartışmalara katılması uygulaması fazlasıyla var. İmzalı birçok yazı, temelde parti programı ve partinin genel çizgisi çerçevesine otursa bile (ki bu kesin olarak böyle olmak zorundadır), konunun somut işlenişinde ve ayrıntılarda parti politikasına özgün katkılar içerdiği gibi, yazara özgü bazı farklılıklar da içerebiliyor birçok durumda. Kuşkusuz kaba yanlışlar sözkonusuysa, öncelikle bunları sözkonusu yoldaşın kendisiyle tartışarak gidermek gerekir, olanaklar çerçevesinde bu yapılır da. Ama öyle durumlar oluyor ki, bir mesele bir yanından kendine özgü bir biçimde tartışılıyor. Partinin bu konuda illa da bir görüşü olmak zorunda değil, ya da parti ortaya konulan bu görüşü paylaşmak zorunda değil. Ama bu, bu tür bir yazının yayınlanması için bir engel de değil. Böyle birçok yazı çıkıyor basınımızda.

Sorunun bir başka yanı daha var. Parti politikasının sorunlarını parti basınında tartışmak, parti politikasının üretim ya da oluşum süreçlerini de kapsayabilir. Daha önce işçi platformları üzerinden bir örnek vermiştim. Örneğin İstanbul İşçi Platformu'na karşı tavır ne olacak, bu çıkış ne ifade ediyor? İşçi hareketinin bugünkü gelişme aşaması içerisinde bunun yeri, anlamı, işlevi, katkısı nedir, ne olabilir? Bu meselenin ve bununla bağlantılı bu sorunların doğrudan parti basını üzerinden ve kamuoyu önünde tartışılmaması için ortada hiçbir neden yok.

Tabii "tartışma" dediğiniz, buna fazlasıyla meraklı aydın ya da yarı-aydın küçük-burjuva öğelerin kendi özel merakları kapsamına giren, ama mücadeleyi çok da doğrudan ilgilendirmeyen sorunları tartışmak hevesi değilse eğer. Devrimci bir parti buna bir nebze olsun prim veremez, verirse devrimci konumunu ve kimliğini zedelemiş olur yalnızca. Ama mücadelenin sorunları ve görevlerine ilişkin tartışmaların zengin ve rahat bir biçimde yapılması, bir partiye yalnızca yarar sağlar, ona büyük bir düşünsel güç, canlılık ve zenginlik kazandırır. Ve partinin bu konuda kendi politikasını daha açık ve isabetli bir biçimde formüle edebilmesinde, öncelikle böyle bir tartışmanın yapılabilmesinin, değişik yaklaşımların, deneyimlerin, bakışaçılarının parti basınına yansımasının sağlayacağı çok büyük yararlar olacaktır.

Ümit ve Habip yoldaşlar, örneğin Kürt hareketinin teslimiyeti önceleyen süreçteki gidişatı konusunda parti basınında döne döne yazdılar, bunlar genellikle kendi imzalarıyla yayınlandı. Bu yazılarda çok özel noktalar, parti olarak bizim çok da görüş beyan etmeyeceğimiz, etmek zorunda olmadığımız özel ya da özgün sorunlar da vardı. Ama bu bir parti için bir kusur değil yalnızca düşünsel bir zenginliktir, her zaman soruna böyle baktık ve bundan da her zaman kazançlı çıktık. Kendileriyle ilgili değerlendirmede de ifade edildiği gibi, Habipler ve Ümitler, işte bizim bu özgür ve verimli toprağımızda yetiştiler.

Bu türden metinlerin yayınlanmasından ne gibi durumlarda kaçınabiliriz? Bunun partimizin çıkarlarını o an zedeleme riski taşıdığı

durumlarda. Örneğin bir sol siyasal akıma karşı ağır bir değerlendirmeyi, bu özünde doğru olsa bile, kimi durumlarda yayınlamaktan geri durabiliriz. Bunun kamoyu önünde şimdilik böyle ortaya konulmasının sırası değil deriz, ilgili yoldaşın rızasını da olanaklıysa alır, bu tür bir metni yayınlamaktan kaçınırız, sorunun daha farklı yönlerini önplana çıkarmak yoluna gideriz. Bu, bir parti üyesinin görüşlerine ambargo koymak değil, fakat yalnızca devrimci mücadelenin ve partinin politik çıkarlarını gözetmenin getirdiği bir hassasiyet, bununla bağlantılı bir geçici davranıştır.

Sınıfı nasıl kazanacağız, gençlik içerisinde yeniden sağlam devrimci mevziler nasıl yaratacağız, kamu çalışanları hareketi reformizm tarafından yıkıma sürükleniyor, buna nasıl müdahale edeceğiz vb., vb. Bunların tümünü doğrudan parti basınında tartışmanın bir partiye kaybettireceği hiçbir şey yoktur, tam tersine. Elbette bu tür tartışmalarda arada yanlış, kusurlu, eksik ya da fazla şeyler söylenir. Ama bunu sakıncalarını gidermenin bir güçlüğü de yoktur. Nihayetinde, örneğin konuya ilişkin temel bir başyazı ya da orta sayfa yazılır, bunlar giderilir, konu toparlanır, parti politikasının aldığı kesin ve bağlayıcı biçim formüle edilir. Ama işte isabetli, amaca uygun anlamlı ve verimli bir sonuca varılması da, tam da o özgür ve zengin tartışmalar sayesinde olanaklı olur zaten.

Burada, parti bünyesinde politika üretmeye yönelik bu tür tartışmalarda, hep sağlıklı bir politik kaygı vardır. Örneğin sınıfa yönelik çalışma nasıl geliştirilip güçlendirilecektir, tartışmadaki ana kaygı budur; çözülmek, isabetli bir sonuca bağlanmak istenen sorun budur. Bu tür bir tartışma içerisinde çok anlamlı olmayan şeyler de söylenebilir kuşkusuz, ama bunun bir sakıncası yok, bunu özgür ve zengin bir tartışmadan elde edilecek verimin yan sonuçları saymak gerekir. Diğer türlü, politika üretme sorununu parti içinde çok dar bir yönetici elit kadronun işi durumuna indirgemiş olursunuz ki, bu bir partiyi yalnızca zayıflatır.

Bizim Kuruluş Kongresi tartışmalarımız, özgür ve zengin tartışma tercihine iyi bir örnek sayılmalıdır. Toplamında parti bundan fazlasıyla yararlanmıştır, bu bugün sonuçlarıyla da ortadadır. Elbette bu tartışmalarda birçok yanlış, eksik ya da kusurla düşünce de dile getirilmiştir, tutanaklar bunun örneklerini fazlasıyla içeriyor. Ama bunlar temelde doğruya ulaşma amacına ve kaygısına dayalı tartışmalar olduğu için, bu tür yanlışlar ya da kusurlu düşünceler yine aynı tartışmalar içerisinde giderilmiştir. Canlı tartışmalar yapılmış, yanlış yaklaşımlar anında eleştirilmiş, karşı görüşler geliştirilmiş, tartışmanın toplamı içerisinde genellikle doğru olana ulaşılmış ve bu konuda çoğu kere genel bir anlaşma sağlanmıştır. Toplamında daha bütünlüklü ve sağlıklı sonuçlara ulaşılmıştır. Özgür tartışmalar büyük bir düşünce zenginliği ve gücü çıkarmıştır ortaya. Amaç ve kaygı da budur zaten, bir devrimci parti için.

Parti anlamsız tartışmalarla vakit kaybedeme z

Ama parti yaşamında öyle de sorunlar çıkabilir ki, gerçekten tartışmaya bir düzen getirmek gerekebilir. Ciddi bir devrimci parti kendini dağıtan ya da kendisine boşuna zaman kaybettiren, dikkatini dağıtan ve enerjisini heba eden tartışmalar yapmaz, yapamaz, böyle bir lüksü olamaz. Ve bu hiç de örgütsel demokrasiyi sınırlamak tutumundan gelmez. Ciddi ve devrimci bir parti kendi devrimci misyonuna derinden inanıyorsa, kendisini uluorta şu veya bu meseleyi tartışma adına tüketici ve dağıtıcı tartışmalarla meşgul edip boğma yoluna gitmez. Bunun içindir ki, parti tüzüğümüzde bu türden genel iç tartışmalara belli esaslar ve sınırlar getirilmiştir; ilgili madde (IV. Bölüm/16. madde), *"Partide parti siyasetinin şu veya bu sorunu üzerine genel bir tartışma"* nın hangi esaslar çerçevesinde yapılacağını açık bir hükme bağlıyor.

Akmakta olan siyasal yaşamın sorunları bir partide her zaman tartışılır, tartışılmalıdır, parti buna sınır getirmediği gibi, tersine sürekli olarak teşvik de eder. Az önceki örnekleri (İEP, sınıf çalışması, gençlik hareketi vb.) bunun için verdim. Ama parti politik açıdan öncelik ya da önem taşımayan şu veya bu sorunu tartışmayı gündemine almayı reddedebilir, reddetmelidir de. Bir parti içerisinde her zaman her konuda tartışma yapılmaz, yapılamaz. Zira devrimci parti bir tartışma kulübü değil, fakat yakıcı politik

sorunlar ve görevlerle yüzyüze bir mücadele ve savaş örgütüdür. Tartışma partinin politik görevlerine, önündeki politik güçlükleri aşmaya, kendi politik hedeflerine ulaşmaya hizmet etmelidir. Birilerinin aydınca eğilimlerinden gelen düşünsel kafa karışıklıklarının giderilmesi, bir parti için özel bir sorun ya da kaygı olamaz, bunun parti içi demokrasiyle en ufak bir ilgisi yoktur. Devrimci partinin devrimci demokrasisi mücadeleyi, bu mücadelenin temel aracı olan devrimci partiyi zayıflatan, dağıtan bir demokrasi olamaz.

Ama bir tüzük hükmü olduğu ölçüde de, kuşkusuz partiye karşı istismara açık bir sorundur. Herhangi bir parti üyesi, en aykırı ya da berbat görüşlerini, tam da parti tüzüğündeki haklar maddesine dayanarak gündeme getirebilir. Ben bir parti üyesiyim, bu görüşlerimi parti yayınında savunma, tartışmaya açma hakkım vardır, bu hakkı kullanmak istiyorum, diyebilir. Burada parti tüzüğü var, merkez komitesi bunu yapmamakla parti tüzüğünü çiğniyor, diyebilir.

Parti tüzüğü bu türden bir istismara elbette açık. Ama tersinden de, Merkez Komitesi'nin istismarına açık çeşitli başka maddeleri göstermek mümkün. Bunları gidermek her zaman kolay da değil. Kuruluş Kongremizin tüzük üzerine tartışmalarından hatırlanabilir; orada deniliyor ki, devrimci bir partide devrimci iyiniyet kaybolduğunda, partinin iç birliği ağır biçimda zaafa uğradığında, parti tüzüğünün de pek bir hükme kalmaz çoğu durumda. Böyle bir partide MK merkeziyetçiliği istismar etmeye, onu bir dayatma ve bastırma aracı olarak kullanamaya kalkabilir. Parti içinde gruplaşma ve hizipleşme yolunu tutmuş birileri de partinin birliğini ve disiplinini felce uğratma yoluna girebilirler. İş bu noktaya vardığı zaman da artık kimse tüzüğe bakmaz, parti yaşamı artık kuralsız bir savaş alanına dönüşür.

Ama yine de, böyle durumlarda bile, partinin çizgisine ve değerlerine sahip çıkanlar, demek oluyor ki partiyi gerçekten savunanlar, parti tüzüğünün gereklerine de mümkün mertebe uygun hareket etmek durumundalar. '92 yılında saflarımızda başgösteren tasfiyecilik karşısında alınan tutum ve gösterilen davranış çizgisi, bunun pekala olanaklı olduğunu somut olarak gösterdi ve biz bundan fazlasıyla kazançlı çıktık. Bu partimiz için önemli bir deneyim sayılmalıdır.

Haklar karşısında titizlik partiyi güçlendirir

Sorunun başka bir yanı da var. Mücadelenin ateşi içerisinde kendini kanıtlamış ve olgunlaşmış partilerde, en ağır iç bunalımları ve bunun ürünü tartışmaları bile kaldıran bir gelenek ve parti ortamı vardır. Anlatımının öncek bölümlerinde bir başka vesileyle Brest barışını örnek vermiştim; orada sorun sadece Sol Sosyalist Devrimciler de değil, Bolşeviklerin kendi saflarında da bu konuda büyük çalkantılar yaşandı. Buharin'in önderlik ettiği Moskova grubunun Lenin'i tutuklamayı düşündüğünü bile söylüyebiliyorlar bazı tarihçiler. İş buralara kadar varabiliyor. Ama biz büyük görüş ayrılıklarına dayalı bu tartışmanın herşeye rağmen, tartışmaları izleyen parti kongresinde, Lenin'in çizgisi temelinde yapıcı bir sonuca bağlanabildiğini de, sonraki yolun beraber yürüdüğünü de biliyoruz. Bolşevizmin tarihinde bunun başka çarpıcı örnekleri de var.

Dolayısıyla, bir tüzüğün işlevsel olması, istismarın dışında kalması, partinin devrimci amaçlarına hizmet etmesi, partinin gücüne, geleneklerine, itibarına, iç maneviyatına sıkı sıkıya bağlıdır. Bir partide parti merkez komitesine inanç, güven ve saygı kalmamışsa, tüzük ona en ileri yetkileri verse ne olur ki? Tüzüğe göre MK'nın yetkisi şudur, deseniz ne olur ki? Tüzük hükümleri parti içinde birliğin, bunun ürünü bir güvenin ve saygının olduğu zemin üzerinde bir anlam ve işlev taşır. Asıl devrimci işlevini orada görür. Parti içi birliğin zaafa uğradığı, güven ve gönül bağlarının yıkıldığı yerde, tüzük hükümlerinin de bir gücü, işlevi, parti iç yaşamını düzenleme ve yaptırım işlevi kalmaz.

Bizim devrimci demokrasimiz, devrimci disiplinimizi güçlendirir, sonuçta devrime hizmet eder, demiştim. Bu da öyledir; burada da sonuçta partiyi güçlendiren bir teşvik sözkonusudur. Meselenin özü de budur zaten. Bir parti üyelerinin haklarını titizlikle gözetirse, bundan sonuçta en büyük yararı kendisi sağlar. Bunun kaba bir faydacılıkla en ufak bir ilgisi yok. Komünist militanlar komünist partisine, tam da devrime hizmet etmek için, devrimi

zaferini her türlü fedakarlık pahasına hazırlamak için geliyorlar. Burada parti üyesinin amacı ve kaygısı ile partinin amaçları ve kaygıları arasında çelişki değil, gerçek bir uyum ve örtüşme vardır normal olarak. Birey partisi için, parti bireyi içindir burada; elbette karşılıklı olarak birbirlerini besleyip zenginleştireceklerdir.

Devrimci bireyin partiye zarar veren bir hukuk olabilir mi? Devrimci parti yaşamı bambaşka bir şey. Devrimci yaşamın mantığı üzerinden bakarsanız, her hakkın neden aynı zamanda bir görev olduğu, her görevin neden aynı zamanda bir hak olduğu çok rahat anlaşılır. Bir çelişki yoktur burada.

Parti üyesinin haklarına ilişkin bölümün bu ilk şıkkı üzerinde biraz fazlaca durdum. Fakat bunu bu bölümün toplamı için bir sunuş da sayabiliriz. Bu durumda haklara ilişkin öteki hükümleri biraz daha kısa tutabiliriz.

Parti organlarına seçmek ve seçilmek

"b) Parti organlarına seçmek ve seçilmek."

Yeterince açık bir hüküm kuşkusuz, bu nedenle özel açıklamalara girmek gerekli değil bence. Parti organlarına seçmek ve seçilmek, parti üyeleri için temel bir haktır. Bir parti üyesi bu konumu kazandığı andan itibaren, parti kongresine delege olmaktan MK'ya seçilmeye kadar her kademeye seçme ve seçilme hakkına sahiptir. İllegal yaşamın getirdiği tüm güçlüklere ve zorunlu sınırlamalara rağmen, özellikle parti kongresine ve parti kongresi üzerinden de MK'ya seçme ve seçilmek için ne denli geniş bir uygulama alanı olduğunu, bizim üç genel konferans ile Kuruluş Kongresi deneyimimiz yeterli açıklıkta göstermiştir.

Aday üyeler için bu konudaki sınırlama, aday üyelik üzerine alt bölümde yer almaktadır. Aday üyeler seçme ve seçilme hakkından yoksundurlar. Ama partimizin tüzüğü, aday üyelerin parti kongresinde temsili üzerine bir hüküm içeriyor, kuşkusuz bu parti üyelerinden seçilecek delegeler üzerinden bir temsildir. Yerel parti örgütlerindeki aday üyelerin oranı gözetilerek onlara kongrede temsil hakkını tanıyan parti tüzüğü, bunun biçim ve oranının saptanmasını MK'ya bırakıyor.

Aday üyeler partinin temel örgütsel birimi olan hücreler dışında bir organda, yani herhangi bir yönetici organda görev alamazlar. Bir aday üye en fazla bir hücrede, yani partinin en alt örgüt biriminde yer alabilir. Burada seçilebilecek tek makam, hücre sekreterliğidir. O da parti tüzüğü ile yasaklanıyor, *"... Aday üyeler hücre sekreteri olamazlar"* , deniliyor (III. Bölüm/9. madde, b şıkkı).

Seçme ve seçilme hakkına ilişkin bu sınırlamalar dışında, bir parti üyesinin organ çerçevesindeki tüm öteki haklarına aday üyeler de sahiptir. Dahası, kendileri seçme ve seçilme hakkından yoksun olsalar bile, bu durum aday üyelerin kendi organlarını bünyesinde gerçekleşen her türlü tartışma ve dolayısıyla seçimi etkileme olanaklarına herhangi bir sınır getirmiyor. Mevcut sınırlama, parti üyelerinin görüşlerini ortaya koymasına, dolayısıyla parti organının sözkonusu seçimdeki tercihini etkilemesine hiçbir biçimde engel değil.

Tüm parti organlarını ya da görevlilerini eleştirebilme k

"c) Örgütsel konumundan bağımsız olarak, tüm parti organlarını ya da görevlilerini eleştirmek."

Bu hüküm de yeterinci açıktır. Belki de zaten yeterince açık ve olağan olan bir davranış tarzının özel bir madde olarak formüle edilmesine neden gerek görülmüştür diye sorulacaktır.

Deneyim bunun çok da nedensiz olmadığını gösteriyor. Zaman içerisinde devrimci partilerin bünyesinde oluşan bürokratik gelenekler parti yönetimini ayrıcalıklı bir alan haline getirebilmiş, partinin üst organlarının eleştirilmesini zora sokabilmiştir. Bu ise partilerin iç yaşamını tahrip etmiş, iç demokrasiyi felce uğratmış, sonuçta bürokratik yozlaşma ve çürümüyi hazırlamıştır. Bir, işin bu yanı var.

İkincisi, parti içerisinde yönetici olma konumunun istismar edilebildiği durumlar bizim kendi kısa siyasal yaşamımızda bile hiç de nadiren rastlanan bir davranış değildir. Parti öncesi örgüt belgelerimizde vardır; geçmişte, kendisini eleştiren alt parti organı üyelerinin karşısına "benim şahsımda örgüte eleştiriyorsun", diyen garip yöneticiler bizim

saflarımızdan da pekala çıkabilmiştir. Elbett bu, ilkel ve kaba olduğu ölçüde demagojik de olan bir bürokratik tepkiden, bir eleştiriyi bastırma refleksinden başka bir şey değil. Bir parti üyesinin kendi yöneticisini, üst organdan gelen birini eleştirmesi ile partiyi eleştirmesi birbirinden tümüyle farklı şeylerdir.

Tüm bu nedenlerle parti tüzüğü bu hakları çok açık bir biçimde tanımlanmalıdır. Bir yoldaş; partimizin tüzüğü çerçevesinde bir parti üyesi kademe farkı gözetmeksizin her bireyi ve organı eleştirebilir; ben partiye bu konuda söyliyeceklerimi söylemek istiyorum, buna hiçbir şekilde engel konulmaz, diyebilmelidir. Parti tüzüğünde bu hakkın böyle formüle edildiği bir yerde, onu bastırmak artık çok da kolay olmayacaktır. Zira bunları saklamak mümkün değildir, bunlar bir biçimde partiye yansır. Tabii parti de eğer devrimci bir parti ise. Ama devrimci bir tüzük de zaten devrimci bir partide işe yarar, işlevini yerine getirir. Ortaya biçim olarak iyi bir tüzük koysa bile kendisi kötü gelenekleri ve alışkanlıkları olan bir partiyse eğer, bunun devrimci bir işlevi kalmaz. Tüzük bir tarafta kalır, parti beri bir tarafta... Bu durumda yapılacak bir şey de olamaz zaten.

Ama biz hiç de böyle kötü durumları varsaymak zorunda değiliz. Biz partimizin devrimci olduğuna, partimizin devrimci geleneklerini, atmosferini koruyacağımıza inanmak zorundayız. Artı, tüzüğümüzün onu kolaylaştıracağına inanmak ve tüzüğü bu açıdan bir silah olarak kullanmak durumundayız. Bugüne kadarki deneyimimiz, gerçekleşen somut uygulama, bu inancı derinden taşımak için yeterli bir nedendir bizim için.

Organında kendisiyle ilgili tartışmalarda bizzat bulunmak

"d) Organında kendi faaliyeti ve kişisel durumuna ilişkin tartışmalarda ve karar süreçlerinde bizzat bulunmak."

Çok özel istisnalar dışında (ki bu daha çok sızma türü durumlarda sözkonusudur, ama bu çok özel bir istisnadır; burada sözkonusu olan karşı-devrimle savaş alanıdır artık, parti iç yaşamı olmaktan çıkmıştır sorun), organında kendi faaliyeti ve kişisel durumuna ilişkin tartışmalarda hazır bulunmak bir parti üyesinin en temel ve dokunulmaz hakkıdır. Bir parti organı herhangi bir üyesiyle ilgili her durumu üyesinin önünde, onun bulunduğu ortamda ve bütün açıklığıyla ortaya koyup tartışma yoluna gitmelidir. İsabetli ve dolayısıyla adil bir değerlendirme ve karar ancak bu takdirde olanaklı olabilir.

Bu, partide açıklığın temel bir gereği olduğu kadar güveninin de temel bir koşuludur. Bu gereğin ve koşulun gözetilmemesi, partinin (burada, somut olarak sözkonusu organın) iç atmosferini bozar. Partide dedikodunun önü açılır, güvensizlik yaygınlaşır. Bir parti üyesini organı dışında, kenarda bir yerlerde çekiştirmek, organ içerisinde onun karşısında susmak olmaz. Bunu yapan parti üyeliği onurunu zedeler, buna konu edilenin en temel haklarını da çiğnemiş olur.

Bu elbette, sözkonusu kişi yoksa, onunla ilgili herhangi bir tartışmanın olamayacağı anlamına gelmez, sorun bu değil. Doğal olarak bu türden durumlarda da tartışmalar olacaktır. Ama o tartışma aynı açıklıkta bu üyenin olduğu yerde de olmak zorundadır, bir üyenin önünde bir türlü arkasından başka türlü konuşulamaz.

Daha da kritik olanı ise şudur; bu tartışma eğer sözkonusu üye hakkında bir değerlendirmeye ulaşmak ve bir karar almak tartışması ise, bu durumda o üye mutlak biçimde organda hazır bulunmalıdır. Bir organda, kendi bir üyesinin gıyabında, onun faaliyeti ve kişiliği hakkında kararlara konu olan tartışma ve değerlendirmeler yapılamaz.

Biz genel parti yaşamına katılımda da bunu böyle ortaya koyuyoruz. Bir devrimci bir ideolojik görüşünü sadece parti organında mı dile getirir? Elbette hayır, kendisine güveni ve saygısı olan bir parti böyle bir yasak getirmez. Bir parti üyesi organ yaşamı dışında da varsa eğer kendine özgü bazı farklı görüşlerini dile getirebilir. Ama bunu dönüp kendi organında da aynı açıklıkta ortaya koymak kaydıyla. Ya da daha doğru bir ifadeyle, bunu daha önce kendi organında yeterli açıklıkta ortaya koymuş olması kaydıyla. Kendi organından, kendi partisinden bunu saklayıp sağda-solda konuşursa, bu gibi durumlarda sözkonusu üye partiye karşı samimiyetsiz davranmış olmakla kalmaz, parti disiplinini de çiğnemiş olur, hizipçi ve yıkıcı bir tutum göstermiş sayılır.

İllegalite, parti üyesinin bulunabileceği ortamlara doğal olarak bir sınırlama getiriyor,

özel bir vurguyla, *"Organında..."* deniliyor. Bir hücre üyesi, elbette örneğin il komitesinde kendisiyle ilgili yapılacak bir tartışmada bizzat bulunamaz, illegaliteyle bağdaşmaz bu. Ama kendini savunabileceği bir parti ortamı vardır, bu hücrenin kendisidir, kendi organıdır. Artı, partinin her kademesi önünde kendini yazılı biçimlerde savunma hakkı vardır, kongre de dahildir buna.

Partinin tüm yöneteci kademelerine yazılı yollarla ulaşabilme olanağı

"e) Kişisel ya da parti ile ilgili tüm sorunlarda, Merkez Komitesi de dahil tüm yönetici organlara soru, eleştiri, istek, duyuru ve önerilerini iletmek, onlardan açıklama istemek."

Bu doğal olarak çok demokratik bir hüküm. Bu açıdan bakıldığında çok da anlamlı bir hak. Ama bir yanıyla da uygulamada pekala bir partiyi kaldıramayacağı kırtasiyeciliğe boğabilecek bir mahiyete sahip. İllegal koşullarda faaliyet gösteren devrimci bir partinin MK'sı nihayetinde 5 , 7 ya da bilemediniz en fazla 10-12 kişiden oluşur genellikle. Yine illegal yapılanma ve konumlanmanın bir sonucu olarak, devrimci partilerde MK, kendisine ulaştırılacak her türden yazılı metni kendi okumak, incelemek, değerlendirmek ve nihayet yanıtlamak zorunda. Çok sayıda üyenin sık sık yazması ve yanıt istemesi durumunda, bunları yanıtlamanın getireceği büyük bir yük olacaktır. Kaldı ki bu madde parti sempatizanlarını da kapsıyor, yorumunda var zaten. Yine de, bunun getireceği külfet ne olursa olsun, parti üyeleri için açık bir hak olarak tanınmış bu gibi durumlarda, partinin yönetici organları kendileri için parti tüzüğünde tanımlanmış yükümlülüğün gereklerini yerine getirmek zorundadırlar. Yani, herhangi bir konuda açıklama istendiği zaman, en kısa ve özlü biçimler içinde olsa bile, bunu yazılı olarak yapmak durumundadırlar.

Fakat bu türden bir pratik güçlük, salt soru sorup yanıt ya da açıklama isteme durumunda yaşanabilir. Oysa sözkonusu hüküm bu özel istemin ötesinde, *"eleştiri, istek, duyuru ve önerilerini iletmek"* ten sözediyor. Bu ise üyeler için bir hak olduğu kadar, parti önderliği için de sürekli bir bilgilenme olanağı anlamına geliyor. Böylece parti üyeleri her türlü *"eleştiri, istek, duyuru ve önerilerini iletmek"* olanağı anlamını geldiği gibi, partinin yöneci organları için de parti tabanından gelecek bu türden katkılar sayesinde paha biçilmez bir bilgi edinme ve denetim olanağı anlamına geliyor. Bu sayede parti yönetici kademeleri tabandaki düşünce ve istekleri , eleştiri ve uyarıları, çeşitli türden bilgi ve duyuruları dolaysız olarak ve zamanında öğrenebilecekler, bir bütün olarak partideki gelişmelere ve havaya egemen olma olanağı bulabilecekler. Böylece, parti tabanındaki düşünce ve eğilimleri parti yönetiminden gizleme olanağı kalmaz.

Gerileyen parti üyelerine tanınan haklar

"f) Bir parti üyesi, ayrılma gerekçesini yazılı hale getirmek koşuluyla, partiden ayrılma hakkına sahiptir. Güvenlik gerekçesi sözkonusu olduğunda, ayrılan üye partinin koyduğu sınırlamalara uymak zorundadır. Bu tür bir sınırlama süresi 6 ayı geçemez."

Bu maddeyi yadırgayan, bir partinin tüzüğünde böyle madde olmaz diyen yoldaşlar oldu. Bir insan partiye devrim için katılır, devrimden ayrılacağı varsayılan bir insana parti tüzüğü üzerinden bir özel hukuk yaratılmaz denildi. Kuşkusuz bu eleştirilerin bir mantığı, kendine göre soylu bir yanı da var. İnsanlar devrime devrim için katılmalı ve gerisini unutmalı, devrimden koptuğu zaman hukuku ne olacaktır diye bir tartışma olmamalı, denebilir ve bu gerçekten soylu bir düşünce de olur.

Ama hayat böyle insanların olabileceğini de bize somut olarak gösteriyor. Ve parti böyle bir maddeyi koyarken, gerçekte kendi çıkarlarını gözetiyor. Ayrılan ya da kaçan neden ayrıldığın ya da kaçtığını parti önünde ortaya koymalıdır, bundan kaçınamaz, zira zamanında bu türden bir hükmü içeren parti tüzüğünü kendisi gönüllü olarak onaylamıştır ve şimdi bu konudaki gereklerini yerine getirmekten geri duramaz. Parti burada bir biçimde kendi hukukunu gözetiyor; giden niçin gittiğini gerekçelendirmek, parti önünde ortaya koymak durumundadır.

Artı, parti güvenliğini ilgilendiren sınırlamalar konusunda da (burada 6 ayla sınırlanmış) partiye tabi olmak zorundadır. Mücadeleyi bırakan biri açığa çıkmak ister. Eğer devletin onunla ilgili bildikleri varsa, onu

aile ortamına, iş ortamına döndüğünde yakalarsa ne olacak? Bu nedenle ayrılan üye, partinin koyduğu geçici sınırlamalara uymak zorundadır. Bu süreyi parti kendi cephesinden gerekli önlemleri almak için kullanır. Bu süreçte parti gerekli güvenlik önlemlerini alır, gerekli değişiklikleri yapar. Ondan sonra da sınırlamayı ortadan kaldırır. Davayı bırakmış, partiyi terketmiş bir insanı elbette parti güvenliği adına uzun bir süre sınırlayamazsınız, azami 6 aylık süre bundan dolayıdır. Bu da gidene tanınan bir haktır.

Bir kültür yerleştirmek bakımından çok da önemsiz ve işlevsiz bir madde değil bu. İnsanlar şu veya bu nedenle ayrılabilirler. Bu hüküm bu tür ayrılmaya bir tarz getiriyor. Öyle durumlar oluyor ki, kaçanların neden kaçtıkları bile belli olmuyor bazen. Ya da insanlar kaçmayabilir, gerçekten partiyi dostça bırakabilirler de. İnsanlar zorlukları kaldıramaz, geriler ve partiye yük olmak istemedikleri için ayrılmak, onun bir sempatizanı ya da dostu olarak kalmak isterler. Bu gibi durumlarda başka yapılabilir ki? Bazı iyi niyetli insanlar da pekala böyle zayıflıklar gösterebiliyorlar, insan olarak iyi oldukları halde devrimci olarak zayıf olabiliyorlar ya da zamanla zayıflayabiliyorlar. Böylelerinin partiye zarar vermeden parti üyeliğinden ayrılması parti için de yararlıdır. Parti tüzüğünün bu hükmü böylelerine bir fırsat veriyor; adabınla geriye çekilmen parti için de senin içinde yararlıdır, diyor.

Ardından gelen son şıkka da böylece bir açıklama getirmiş oldum. Gerçekte bu son iki hüküm bir biçimde birbirini tamamlıyor. Bu nedenle son hükmü yalnızca okuyup hatırlatmakla yetineceğim:

"g) Partinin gelişimine ayak uyduramadığı için parti üyesi olmanın yükümlülüklerini yerine getirmekte zorlanan bir parti üyesi, kendi isteği ile parti sempatizanı olabilir."

Parti tüzüğümüzün 4. maddesini oluşturan ***"Parti Üyesinin Hakları"*** alt bölümü üzerine genel hatlarıyla söylenilebilecekler bu kadar.

Sosyalizm tarihsel bir özlem...

(Baştarafı s.35'de)

Kapitalist barbarlık içinde çöküşe izin verilemez

Gelinen aşamada kapitalist-emperyalist sistem kendi içinde çözümü olmayan evrensel sorunlar yaratmıştır. Tekeller ne kadar sermaye biriktirmişse, işçi sınıfı ve emekçi halklara bir o kadar sorun ve yıkım yaşatmıştır. Bilimsel-teknik gelişmeler insanlığın hizmetinde olması durumunda, yaşam düzeyini ve refahı arttıran bir etken olacakken; kapitalist sistemde işsizlik, yoksulluk, açlık, silahlanma, doğanın tahrip edilmesi, ekolojik dengenin bozulması ve bitmez tükenmez savaşlar üretmektedir. Silahlanmanın vardığı boyut ve askeri harcamalar korkunç boyutlara ulaşmıştır.

Gezegenimizdeki nükleer-kimyasal silahların oranı dünyayı defalarca yok edecek boyutlardadır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra zincirlerinden boşanan tekeller arası rekabetin ne tür yıkımlar yaratacağını tahmin etmek hiç de zor değildir.

Bu vahşi gidişata dur diyebilecek tek güç enternasyonal proletaryadır. Verili durumda örgütsüz, dağınık görünen proleter kitleler, insanlığı barbarlıktan kurtarma potansiyeline fazlasıyla sahiptir. Fransa işçi sınıfının Cellatex ve hemen ardından Adelshoffen'de sergiledikleri direniş çizgisi ve bu çizginin proletaryanın diğer bölüklerine örnek olması, yeni bir dönemi işaret etmektedir.

Henüz siyasi önderlikten yoksun olan proletarya bölüklerinin sergilediği bu direniş örneklerine bakarak, önderlik boşluğu doldurulduğu zaman işçi sınıfının nasıl bir güç ve direniş sergileyebileceğini kestirmek mümkündür. Tarihsel özlemi gerçeğe dönüştürmek, parti programını proletaryaya maletmekten geçiyor.

Kapitalizmin insanlığa yaşattığı acılara bakıldığında, bu düzenin bir gün bile ayakta durmaması gerekiyor. Dolayısıyla kapitalist sistemi yıkmak ve sosyalizmi kurmak ertelenemez güncel bir ihtiyaçtır. Ancak her ihtiyacın karşılanmasının kendine özgü sorunları vardır. İnsanlığın kapitalizm belasından kurtulmasının temel ihtiyaçlarından biri, işçi sınıfının öncü kesimlerinin Komünist İşçi Partisi önderliğinde örgütlenmesi ve parti programıyla eğitilip harekete geçirilmesidir. Yüklenilmesi gereken bu temel halka aynı zamanda komünistlerin sorumluluğuna işaret etmektedir.

Partimizin tüzüğü üzerine/5

Partiye alınma ve aday üyelik

H. Fırat

II. Bölüm'ün 5. maddesiyle devam ediyoruz. ***"Partiye alınma ve aday üyelik"*** arabaşlığı taşıyan bu madde beş ana şıktan oluşuyor.

Üyeler partiye bireysel olarak kabul edilir

Birinci alt madde şöyle: ***"a) Üyeler partiye bireysel olarak kabul edilir. Üyelik başvurusu yazılı olarak yapılmalı ve başvuranın ayrıntılı özgeçmişini içermelidir."***

Basit ve alışıldık gibi görünen bu tür hükümlerin arkasında hep bir bakışaçısı sorunu olduğunu daha önce de birkaç kez önemle vurgulamıştım. Üyelerin partiye bireysel olarak alınacağı neden bir parti tüzüğü hükmü haline getiriliyor, insanlar partiye zaten tek tek başvurmazlar mı, sorusu akla gelebilir burada. Ama bu hüküm, zor koşullarda ve uzun vadeli hedefler uğruna mücadele eden devrimci bir partinin kendi saflarına üye alırken gösterdiği titizliğe işaret ediyor. Üyeleri partiye tek tek almak, bireysel durumlarını ayrıntılı olarak ele almak, irdelemek ve değerlendirmek anlamına geliyor. Partiye üye almadaki hassasiyeti gösteriyor. Bu kadarı biliniyor, bunu geçiyorum.

Asıl önemli noktaya geliyorum. Bu basit gibi görünen hüküm, siyasal yaşamda karşılaştığımız belli durumlar gözönüne alındığında, daha da özel bir önem kazanıyor. Örneğin, zaman zaman farklı siyasal çevrelerden saflarımıza toplu geçişler olabildi geçmişte. Bunlar önden kendi içinde birleşmiş bir grup olarak geliyor saflarınıza. Partinin bu gibi durumlardaki tutumunun bir formülasyonu var örneğin bu ilk şıkta. Parti tüzüğünün bu hükmü, bu gibi durumlarda saflara katılanlardan partiye üye olarak alınabileceklerin durumlarının ancak tek tek bir sonuca bağlanacağını anlatıyor. Bir başka ifadeyle, katılanların durumları/bireysel başvuruları tek tek alınıp değerlendirilerek, ancak durumları uygun olanların partiye bireysel olarak alınabileceğini hükme bağlıyor.

Parti üyeliğine toplu başvuru olamaz ve dolayısıyla toplu kabul de gerçekleşemez. Kuşkusuz insanlar grup halinde gelip partinin saflarına katılabilirler. Fakat parti, onları üye adayı olarak saflarına alırken, gruba mensup olanları tek tek gözden geçirmek, yazılı bireysel başvurularını almak, incelemek, değerlendirmek ve herkesin kendi durumuna göre, olumlu ya da olumsuz bir sonuca varmak durumunda. Parti tüzüğü bunu belirliyor ve bunu gerektiriyor. Nitekin bugüne kadarki toplu katılımlarda da uygulama aynen böyle oldu. Dolayısıyla parti tüzüğümüz, partimizin saflarına şu veya bu şekilde katılmak isteyen bu tür çevreler konusunda çok açık bir tutum belirlemiş oluyor.

Grup öncesi dönemlerde küçük gruplar birleşiyorlar, daha üst düzeyde daha değişik örgütsel biçim çıkarıyorlar, ben bunları saklı tutuyorum. Ama artık bir parti aşamasıdır sözkonusu olan; artık bir çizgisi olan, programı olan, bir tüzüğü olan, yapısı olan, değerleri olan bir parti, kendi saflarına hiçbir biçimde hazır grup kabul edemez. Çünkü parti kendi saflarıyla ilgili teminat verebilecek durumdadır, kendi dışındakilerle ilgili böyle bir teminata sahip değildir. Sözkonusu grubu alıp gelen bir yönetici çekirdeğin referansı da parti için yeterli değildir. Bu referansı elbette alır parti, ama bu kollektif bünyeyle parti saflarına katılmak isteyen insanların her birinin durumunu tek tek değerlendirmek ve sonuca bağlamak hak ve hukukuna sahiptir, bu tüzük çerçevesinde. Bu mesele bu açıdan sanıldığından da önemlidir. Bizim yarın da karşı karşıya kalacağımız bu tür durumlar konusunda bir açıklık sunmaktadır. Yalnızca partiye değil, partiye katılmak isteyecek çevrelere de.

Ayrıntılı özgeçmiş içeren yazılı başvuru

"...Üyelik başvurusu yazılı olarak yapılmalı ve başvuranın ayrıntılı özgeçmişini içermelidir"

Partiye üyelik için ancak yazılı olarak başvurulabilir. Tüm öteki temel önemde nedenler bir yana, illegal bir örgüt olmanın getirdiği sınırlılıklar ve zorunluluklar bile kendi başına mutlak biçimde bunu gerektirir. Bir partinin yönetici organı tarafından görüşülecek olan bir başvuru doğal olarak yazılı olmak durumundadır. Bu yazılı belge başvuranın durumunu dikkatle ve isabetle değerlendirebilmek için olduğu kadar, sonraki gelişmeler karşısında dönüp durumuna bu başvurunun ışığında yeniden bakabilmek için de gerekli ve işlevseldir. Her başvuru metni bir bakıma başvuranın partiye verdiği yazılı bir teminattır.

Başvuru metni ***"...başvuranın ayrıntılı özgeçmişini içermelidir."*** diye devam ediyordu aynı alt madde. Sorunun bu yanı da sanıldığından da önemlidir. Partiye katılmadan önce insanların bir yaşam süreci, çoğu durumda bir ön siyasal yaşamları oluyor. Partiye katılmak isteyen bir militan nasıl bir sosyal ve siyasal gelişme süreci içerisinde devrim saflarına katıldığını değerlendirmek, nasıl siyasallaştığını ve devrimcileştiğini parti önünde açıklıkla, siyasal açıdan önemli hiçbir noktayı atlamaksızın ya da gizlemeksizin, ortaya koymak durumundadır. Siyasal özgeçmiş öncelikle bunu, partiye başvuran militanların kendi geçmişleriyle ilgili bilgi ve değerlendirmeleri içermek durumundadır.

Yanısıra, siyasal özgeçmiş, bir ikinci ana bölüm halinde, partinin neden seçildiğini izah etmek, gerekçelendirmek durumundadır. Ben TKİP saflarına şu şu nedenle, şu şu yaklaşımım ve kavrayışım çerçevesinde katılmak istiyorum, diyebilmeli. TKİP'yi nasıl görüp değerlendirdiğini açıklıkla ortaya koymak durumunda.

Ve üçüncü bir alt başlık olarak da, partinin saflarına katılmak isteyen kişi, partiye neden katılmak istediğini, partili olmayı nasıl kavradığını, ona ne vaadettiğini, parti üyesi olmanın anlamını, onurunu ve pratik gereklerini nasıl kavradığın ortaya koyabilmek durumundadır.

Bu üç ana bileşenden ya da alt başlıktan oluşan bir yazılı başvuru, partiye katılmak için gerekli ve zorunlu bir ilk adımdır.

Partiye karşı tam açıklık

Burada en hassas noktalardan biri, bu siyasal özgeçmişin ayrıntılı olarak sunulmasıdır. Bu, yasadışı bir partinin, saflarına üye alırken gösterdiği bir titizliğin ifadesidir. Parti saflarına katılan kişiyi çok iyi tanıyabilmek durumundadır. İnsanlar partiye yakınlaşırlar, ilgili parti birimi, alanı ya da kadroları onları bu süreç içerisinde çeşitli yönleriyle tanıma imkanı da bulur. Ama bu insanların gene de bir geçmişi vardır ve ola ki bu geçmişin siyasal açıdan bir hayli önemli bazı yönleri hala da bilinmemektedir. Bunlar yazılı başvuru vesilesiyle partiye tüm kapsam ve açıklığıyla sunulmak durumundadır. Bir parti üyesi adayı, yerel parti örgütü beni nasılsa çoktandır tanıyor, diye düşünerek, bunun gereklerini yerine getirmekten kaçınamaz. Burada sözkonusu olan, siyasal bir anlamı olmadığı sürece özel yaşama ilişkin sorunlar değildir kuşkusuz.

Bir devrimcinin sosyal-siyasal gelişme sürecinin temel çizgileri onu saflarına kabul edecek parti için çok önemlidir. İnsanlar geçmişlerinde yaşanan, siyasi mücadeleyle doğrudan ya da dolaylı ilişkisi olan her temel noktayı yazılı başvuruyla partiye bildirmek, parti önünde açıklıkla ortaya koymak zorundadırlar. Burada, bu konuda partiden bir şeyi gizlemek hakkına sahip değiller. Ve parti zaten bu hükmü gerekçelendirirken (ki bu bizim parti yaşamının sorunlarına ilişkin öteki tartışmalarımızda da yeterli açıklıkta dile getirilmektedir) önemle şunun altını çizer; herhangi bir üyenin siyasal geçmişinde var olup da partiye zamanında bildirilmemiş bir sorun ya da durum sonradan açığa çıkarsa, parti bunu o kişiye karşı temel bir güvensizlik nedeni sayar. Ve bunu, artık sözkonusu olayın ya da bilginin anlamı neyse, ona göre belli bir soruşturma ve incelemenin konusu haline getirir, getirme hakkına sahiptir. Kendi siyasal geçmişlerindeki bir takım kritik olayları

partiden gizleyen insanlar, bunlar açığa çıktığı zaman, parti karşısında bazen de gereksiz yere çok büyük sıkıntılara girmek durumunda kalabilirler, kalabiliyorlar. Ayrıntılı özgeçmiş istemine dair tüzük hükmü ve bunun şimdiki türden gerekçelendirilmesi çabaları, partiye katılmak isteyen militanları bu konuda önden uyarmaya ve eğitmeye yöneliktir. Partinin yarın partiye başvuracak sempatizan militanları tüzük temelinde eğitilirken ve bu hüküm açıklanırken, bu noktanın altının özenle çizilmesi bundandır.

İnsanların siyasal geçmişinde özellikle partiden gizlenmemesi gereken ne türden şeyler olabilir, diye sorulabilir. Çok değişik şeyler olabilir; insanın apolitik yaşamı döneminden gelen bir takım anormalikler olabilir, bunlar o dönem yaşanmış ve geride kalmıştır. Ama parti bunları bilmek zorundadır. Parti bunları bilir ve bu bilgiyi kendisinde tutar. İnsanlar başka siyasal akımlardan geliyorlar, polis deneyimleri vardır, moral ya da ahlaki değerlerle bağlantılı sorunlar vardır, başka bazı sorunlar vardır, vb.. Siyasal yaşamı ilgilendiren çok çeşitli sorunlar ya da durumlardır bunlar. Konuyu dağıtmamak için çok örneklemek gerekli değil, ama istense pekala genişçe örneklenebilecek bir sorunlar alandır bu.

Özetleyerek yineliyorum; partiye başvuran herhangi bir kişi, kendi geçmişinde siyasal anlamı olan, siyasal açıdan önem taşıyan hiçbir şeyi partiden gizlemek hak ve olanağına sahip değildir. Tüzük bunu zaten açıklıkla bir hükme bağlanıyor. Ama ben altı özenle çizilmesi gereken önemli bir noktayı ekliyorum buna; bu tür bir durum sonradan açığa çıkarsa, parti bunu ilgili üyesine ilişkin ciddi bir güvensizlik konusu yapar ve bunun gerektirdiği bir soruşturmaya konu eder. Bu partiye yalan söylemek, partiyi aldatmak, partiden onu ilgilendiren bir şeyleri gizlemek olarak değerlendirilir. Bu çok önemli, zira hatadan öteye suç işleme kapsamına girer bu tür bir davranış.

Deneme ve üyeliğe hazırlama süreci

"b) Üyelik başvurularını kabule yetkili en alt yönetici organ parti il komitesidir. Üyelik başvurusunun kabulüyle birlikte bir deneme ve sınama statüsü olarak aday üyelik başlar. Aday üyelik süresi en az altı ay, en çok bir yıldır. Bu süre yurtdışında en az bir yıl, en çok iki yıldır."

"Üyelik başvurularını kabule yetkili en alt yönetici organ parti il komitesidir..." Bu, partimizin bugünkü gelişme düzeyiyle ilgili bir hüküm. Başlangıç döneminde bu yetkiyi doğrudan Merkez Komitesi kullanıyordu ve son derece normaldi, zira yerel örgütlerimizin oluşturulması belli bir zaman aldı. Yerel örgütsel yapılarımız ve onları çekip çevirecek konumda yerel yönetici komitelerimiz yaratılabildiği ölçüde ve bu andan itibaren bu yetki il komiteleri tarafından kullanılmaya başlandı. Halihazırda, partimizin bugünkü gelişme düzeyinde, parti tüzüğümüze göre bu yetki il komitesinindir. Bir başvuru herhangi bir alandaki hücreye ya da alt komiteye yapılsa bile, ilgili alandaki il komitesine gider ve orada değerlendirilir. İlgili kişinin partiye alınıp alınamayacağına il komitesi karar verir. İl komitesinin kararı bağlayıcıdır, kesin karardır. Yani bu konuda en üst yetkili organ il komitesidir. Tabii ki il komitesi bu kararı alırken ilgili alandaki yoldaşların ya da organların, varsa hücrelerin, görüşleri ışığında, yapılan başvuruyu sonuca bağlar.

"... Üyelik başvurusunun kabuliüyle birlikte bir deneme ve sınama statüsü olarak aday üyelik başlar." Aday üyelik dönemi bir deneme ve sınama dönemidir. Aynı zamanda bir parti örgütü içinde parti üyeliğine hazırlanma dönemidir bu. Partinin içinde, onun bir organında yer alarak, parti yaşamına katılarak, parti üyeliğine hazırlanmak demek oluyor. Bu parti için de üye adayını daha yakından tanıma ve sınama süresidir. Çok uzun bir süre de değildir aslında. Olayların bugünkü hızı, siyasal süreçlerin biraz ağır seyrettiği düşünülürse, bugünün Türkiye'sinde altı aylık bir asgari süre aslında çok uzun bir süre değil. Asgari altı ay, azami bir sene deniliyor, bu tüzük maddesinde.

Partiye üye almak doğal olarak devrimci bir parti için ciddi bir olaydır. Bir kimse partiye kolay kolay alınmaz, alındığında da şu veya bu nedenle durduk yerde de çıkarılmaz, mümkün mertebe buna mahal vermemek gerekir. Aday üyelik aşaması ve süreci bir sigorta işlevi görür bu konuda. Bir başvuru oluyor; bir insanı belli bir süreç içerisinde,

belli bir faaliyet içerisinde tanıyorsunuz, onun ışığında başvurusunu alıyorsunuz ve parti saflarında örgütlü olarak sürecek bir dönem başlıyor. Bu dönem içerisinde sözkonusu üye adayını parti yaşamı içinde, parti çalışması içinde daha yakından tanıma imkanınız oluyor. Dahası, onu örgütlü birim içerisinde partiye hazırlama göreviniz gerçekleşiyor. Mesele sadece katılan üyenin sınanıp denenınesi de değil. Bu parti yönünden aynı zamanda üye adayının partiye daha iyi bir biçimde hazırlanması süreci de oluyor. Bu asgari sürenin sonunda, durumu açıklığa kavuşan, yani yeterli güveni veren insanların üyeliği kesinleşir. Ama asgari sürenin sonunda eğer parti henüz kendini rahat hissetmiyorsa, azami süreyi de kullanır. Kararını altı ay içerisinde vermez, bekler. Ama azami sürenin, demek oluyor ki bir senenin sonunda kesin kararını vermek zorundadır.

Bu her zaman böyle oluyor mu, partide bugün işler bu titizlikte gerçekleşiyor mu, bu ayrı bir sorun. Ama parti bunun hedeflemeli ve saflarında bu düzeni oturtabilmelidir. Parti tüzüğü aynı zamanda partinin kendini neye göre düzenleyeceğini, neye ulaşmayı hedefleyeceğini de gösteren bir yol gösterici belgedir. Ve parti bir yıl içerisinde, kendi saflarında üye adayı olarak bulunan bir kimsenin durumu hakkında artık bir açıklığa kavuşmak zorundadır.

Sözkonusu kişiyle ilgili değerlendirme farklı durumlar çıkarabilir ortaya. Ya ortada net bir sonuç vardır; bu yoldaş iyi bir süreç yaşadı, partinin üyesi olarak kabul edilmesinde hiçbir engel yoktur denilir, onaylanır üyeliği. Ya bir takım tereddütlere rağmen, zaaflar konusunda açık ve gerçekçi olunarak ve bunların üyelik süreci içerisinde giderebileceğine inanılarak, belli kayıtlara rağmen üyelik onaylanır. Ya da, bir yıllık sürece rağmen sözkonusu üye adayı asgari güveni vermemiştir, partiye alınması sakıncalıdır sonucuna varılır ve üyeliği reddedilir, ilgili kişi parti örgütünden çıkarılır. Bu bizi aynı maddenin c şıkkına getiriyor.

Üyeliğin kesinleşmesi ya da reddine ilişkin sorunlar

"c) Süresi dolan aday üyelerin üyeliği parti il komiteleri tarafından bir sonuca bağlanır. Üyeliğin kesinleşmesi Merkez Komitesi onayını gerektirir. Üyeliği reddedilen aday üyeye bunun nedenleri yazılı olarak bildirilir. Bu durumdaki aday üyeler, parti Merkez Komitesi ya da parti kongresi şahsında yazılı itirazda bulunabilirler."

Merkez Komitesi'nin onay yetkisini sonraya bırakıyorum. Parti tüzüğüne göre, üyeliğin reddi, üyeliği reddedilen aday üyeye nedenleriyle birlikte yazılı olarak bildirilmek durumunda. Parti üyesi olmak istediği halde partiye kabul edilmemek, elbette ciddi bir durumdur sözkonusu kişi için. Kişi parti üyesi olmak istiyor, üyeliğinin onaylanmasını talep ediyor, ama üyeliği reddediliyor. Bir devrimcinin siyasi yaşamında böyle bir durumla yüzyüze kalması, kuşkusuz ki önemli bir olaydır. Bundan dolayı, tüzük bu noktada üyeliği reddedilen parti aday üyesine bir hak tanıyor; bu, üyeliğinin neden reddedildiğinin kendisine gerekçelendirilmesidir. Elbette bu gerekçelendirmede çok fazla ayrıntıya girilemez. Ama parti, temel noktalar halinde, şu şu nedenlerle parti üyeliğiniz uygun görülmemiştir, deme yükümlülüğündedir. Üyeliği görüşme ve bir sonuca bağlama yetkisi il komitesinde olduğuna göre, yazılı gerekçeyi üyeye bildirmek görevi de doğal olarak il komitesinin görevidir.

Bu yazılı gerekçenin ışığında, eğer parti üyeliği reddedilen ilgili aday üye parti üyesi olma ısrarını sürdürüyorsa, bunun kendi hakkı olduğuna inanıyorsa, bu konuda Merkez Komitesi'ne başvurmak hakkına sahiptir. Tüzüğümüz diyor ki; *"Bu durumdaki aday üyeler, parti Merkez Komitesi ya da parti kongresi şahsında yazılı itirazda bulunabilirler."* Burada parti kongresi ikinci bir basamak oluyor. Üyeliği reddedilen kişi, parti Merkez Komitesi'ne yazılı olarak başvurur, itirazını partinin en üst organına iletir. Merkez Komitesi bunu görüşür, uygun görürse İl Komitesi'nin kararını iptal eder, daha yetkili bir organ olarak. Ama İl Komitesi'nin aldığı kararı uygun görürse, bu başvuruyu reddeder. Böylece ilgili kişinin üye olma talebi bir kez daha reddedilmiş olur. Parti tüzüğü bu konuda üyeliği reddedilen kişiye son bir hak daha tanıyor, parti kongesine yazılı olarak başvuru

hakkı bu. Parti kongreleri bizim tüzüğümüze göre iki yılda bir yapılıyor, uzatma kapsamında üç yıla kadar çıkabiliyor bu. Dolayısıyla bu hak ancak bu zaman dilimi içerisinde kullanılabilir. Örneğin, partinin kongresi oldu, partiye başvurup girdiniz, bir sene sonra üyeliğiniz reddedildi, Merkez Komitesi'ne başvurdunuz , Merkez Komitesi de reddetti; sizin kongreye itiraz edebilmeniz için bir sonraki kongrenin toplanmasını beklemeniz lazım, doğal olarak. Siz bir metin yazıp verirsiniz, parti kongresi toplandığında itirazım görüşülsün dersiniz ve beklersiniz. Bu son hak ancak bu sınırlar ve zaman dilimi içersinde kullanılabilir. Parti kongresi belli zaman dilimleri içerisinde oluşan bir platform, bekleme bunun getirdiği ve gerektirdiği bir zorunlu durum. Bu arada tabii ki partinin saflarında bir militan olarak çalışırsınız, itirazınızın ciddiyeti bunu gerektirir.

Üyelikle ilgili parti tüzüğümüzde bir hüküm daha var: *"Üyeliğin kesinleşmesi Merkez Komitesi onayını gerektirir."* Bu partimizin bugünkü gelişme düzeyiyle ilgili bir hüküm. Bu kesin onay yetkisi, partimizin bugünkü gelişme ve olgunlaşma düzeyinde partimiz için bir sigorta işlevi görmekte, onu il komitelerinin muhtemel hatalı tutumlarına karşı korumaktadır. Aday üye alma konusunda il komitesinin kararı kesindir. İl komitesi bir kişinin aday üyeliğini onaylarsa, o kişi aday üyedir, sorun burada biter. Ama üyeliğin kesinleşmesi, Merkez Komitesi onayı gerektirir.

Yineliyorum, bu, partinin bugünkü gelişme ve olgunlaşma düzeyiyle ilgili bir durumdur. Parti gelecekte mücadele içinde yeterince pişmiş, olgunlaşmış, deneyim kazanmış yerel örgütlere sahip olmaya başladığında, tüzükte gerekli değişikliklere giderek bu hükmü kaldırabilir. Daha ileriki safhalarda, parti aday üye alma yetkisini daha alt yönetici organalara tanıyarak kesin onay yetkisin de örneğin il komitelerine devreder. Hatta oturmuş partilerde üye alma yetkisi hücrelere bile tanınabilmiştir geçmişte.

Bizim bugünkü gelişme düzeyimizde partiye kesin üye alma yetkisinin Merkez Komitesi'ne verilmesinin gerisinde bir ihtiyat var. Bu, henüz genç ve deneyimsiz olmasıyla bağlantılı. Öte taraftan bu ihtiyat tarihi dönemle de bağlantılıdır. Devrimci yükseliş içerisinde olmamak, yenilginin hala etkilerini yaşadığımız bir dönemin içinden geçmek, durgunluk vb., üzerinden partiye üye alma olayında daha hassas olmak, daha dikkatli davranmak, dolayısıyla bu konuda bir sigorta işlevi görecek bir şekilde kesin kararı Merkez Komitesi'ne bırakmak gibi bir tercih var burada.

Nitekim tüzüğümüzle ilgili olarak kongrede yapılmış tartışmaları hatırlarsanız, orada net bir biçimde, partinin gelişme ve olgunlaşma düzeyinin yanısıra, ülkedeki siyasal koşullara, sınıf ve kitle hareketinin gelişme düzeyine bağlı olarak, parti tüzüğü belli değişikliklere uğrayacaktır, deniliyor. İşte, orada söylenenler, özellikle burada, şu an tartışmakta olduğumuz bazı hükümler bakımından özel bir anlam taşımaktadır.

b şıkkını okurken atladığım bir nokta var. Burada aday üyelik süresi yurtdışında en az bir yıl, en çok iki yıldır, deniliyor. Birçok tüzükte buna rastlamışsınızdır. Gerisinde, yurtdışının daha özel bir alan olması gerçeği var. Bu bilindiği için üzerinde çok durmayacağım. Zayıf bir alan yurtdışı. Her parti kendini kendi toprağına uyarlar. Yurtdışı burada, Türkiye'den Avrupa'ya göçetmiş bir işçi kitlesinin varlığından gelen çok özel bir alan olarak karşımıza çıkıyor. Buradaki koşulların Türkiye'den farklılığı, süreyle ilgili böyle bir ihtiyatı getiriyor. Bu farklılık kendini buradaki sınıf mücadelesinin yapısında, temposunda da gösteriyor. Türkiye'deki olayların hızı, çalışmanın hızı, süreçlerin hızı ve yoğunluğu ile yurtdışı aynı olmuyor. Yurtdışında altı ay çoğu zaman boş da geçirilebiliyor. Bu durgun alanda altı ayda insanları deneyip tanıyamazsınız. Yurtdışında, ki bu somut olarak Avrupa demek oluyor, süreçlerin daha ağır seyretmesinin, daha az yoğun olmasının ve dolayısıyla tanımak için daha geniş zaman dilimine ihtiyaç bulunmasının getirdiği bir farklılık bu.

Aday üyelerin hak ve görevleriyle bağlantılı sorunlar

"d) Aday üyeler seçme, seçilme ve yönetici komitelere üye olma dışında, üyelerle aynı hak ve görevlere sahiptirler."

Özel olarak bu mesele üzerine daha önce durmuştum, bu nedenle burada çok fazla durmayacağım. Seçme ve seçilme hakkına sahip olamamak, zaten doğrudan yönetici organlara da seçilememek anlamına geliyor. Taban örgütlerinde yer almak zorundadırlar parti aday üyeleri.

Kuşkusuz partinin kendini yeni inşa ettiği bir dönemde ya da yeni inşa ettiği alanlarda bu konuda bazı özgünlükler, esneklikler olabilir. Dolayısıyla parti kendini bu konuda katı kurallarla çok bağlayamaz. Ama bu kendi tüzüğünü ilgili hüküm üzerinden çiğnemesi anlamına da gelmez, bu açıdan doğru anlaşılmalı söylediklerim.

Örneğin siz taşrada bir kentte çalışıyorsunuz. Dar bir alan, bu dar alanın kendi içinde faaliyet ne ise, o faaliyeti çekip çeviren bir birim kurabiliyorsunuz başlangıçta. İnsanları öncelikle aday üye olarak alıyorsunuz. Üyenizi gönderdiniz, orda partiye ilk elden üç aday üye alma olanağı da buldunuz. Bunlar bu alandaki faaliyeti çekip çeviren militanlar. Bu durumda bu üyenin sekreterliğinde, içinde yeni aldığınız üç aday üyenin de yer aldığı dört kişilik bir birim kuruyorsunuz. Bu, bu taşra kasabasını ya da kentini yöneten bir komite, kendi çapında bir yönetici organ oluyor. Bunun içinde tabii ki aday üyeler olacaktır.

Ama bu geçici, ya da bir geçiş durumdur. Zira parti ilk fırsatta bu organı tümüyle üyelerden oluşan bir yönetici komiteye çevirmeyi hedeflemektedir. Tüzüğün bu hükümleri bu esneklik içerisinde anlaşılmak durumundadır. Ama siz orada bir yönetici organ kurabildiğiniz bir durumda, yani yerel örgüt birimi daha baştan üyelerden oluşmuşsa, aday üyeler taban örgütlerinde yer alırlar. Ve orada herhangi bir yönetici organa seçilmek için üye olmak, parti tüzüğü çerçevesinde artık dikkat edilmesi gereken bir temel husustur.

Seçme ve seçilme hakkına sahip olmamak, organ yaşamı açısından da dolayısıyla bir sonuç yaratır. Aday üyelerin yer aldığı birimler, partinin temel örgütsel birimi olan hücrelerdir ve seçilme hakları olmadığı için doğal olarak parti hücresinin sekreteri olmak hakları da yoktur. Bu hüküm bunu da kapsıyor. Eğer bir parti hücrenizde üyeniz yok, yalnızca üç aday üyeniz varsa, bu durumda bunlardan biri sekreter olacaktır. Zira parti tüzüğünün bir başka hükmü, hücre sekreterini kendisi seçer, diyor. Ama, diyelim ki dört kişilik bir hücreniz var ve bunlardan yalnızca biri üye, diğer üçü adaya üye ise, bu durumda burada üye doğrudan sekreterdir. Diyeceksiniz, hani bir organın kendi sekreterini seçme hakkı vardı. Evet vardır, ama parti üyesinin parti aday üyesi karşısında parti tüzüğü çerçevesindeki kesin üstünlüğü, o hakkı parti üyesine tanıyor. Ama örneğin altı ay sonra bu hücre zaten üyelerden oluşan bir organ konumu kazanacaktır. Bu durumda bu hücre seçimi gündeme getirerek sekreterini yeniden seçebilir, yeni üyelerden herhangi biri parti hücresine sekreter olarak seçilebilir.

Aday üyeler için haklarda böyle bir sınırlama olmakla birlikte, görev ve yükümlülüklerde bir sınırlama yok. Parti tüzüğümüzün parti üyesinin görevleri bölümünde sıralanan bütün görev ve yükümlülükleri parti aday üyeleri de yerine getirmek zorundadırlar. Parti üyesi olabilmek için bunu yapmak durumundadırlar. Kendini o görevlere göre ayarlayamayan, bu çerçevede partiyle uyum sağlayamayan bir aday üyenin üyeliği zaten tehlikeye girer. Nihayetinde aday üyelik geçici bir süredir. Bir aday üye parti üyesi gibi davranabilme kapasitesine ve yeteneğini ne kadar çok gösterebilirse, partiye üye olarak kabul edilmesi o ölçüde kolaylaşır.

Zaten parti aday üyesini aynı zamanda denenmekte olan üye kabul etmek gerekir. Bir aday üye aslında bir bakıma üyedir. Bir üyenin taşıması gereken özellikleri taşımak zorundadır. Ama bunları gerçekte ne kadar kalıcı ve sağlam bir biçimde taşıyor, işte bunun sınandığı bir süredir aday üyelik süresi. Bu konuda ne kadar istikrarlı, ne kadar güven verici, aday üyelik süreci bunları anlama sürecidir. Bunlar görüntü mü, yoksa gerçekten bir kimliğin gelişen temel unsurları mı, parti, aday üyelik süreci içersinde aday üyesinde bunu görmeye ve değerlendirmeye çalışır. Ve dahası, bu süreçte aday üyesinin bu özelliklerini geliştirmeye ve pekiştirmeye çalışır, onun bu konudaki olumlu özelliklerini güçlendirmeye, kalıcı özellikler haline getirmeye çalışır.

Aday üyelerin kongrede temsili

Son şık olan e şıkkı, aday üyelerin kongrede temsili ile ilgili:

"e) Aday üyelerin kongrede temsili, Merkez Komitesinin saptayacağı esaslara göre sağlanır."

Bu temsiliyet, Merkez Komitesinin saptayacağı esaslara göre sağlanır. Aday üyeler kongrede aday üye olarak temsil edilemezler. Aday üyelerin kendi alt birimlerinin üstüne çıkma hakkı zaten yoktur. Buna rağmen kongrede temsil ne anlama gelmektedir? Bu, bir parça açıklık istiyen maddelerden biridir. Bu hüküm, aday üyelerin temsil ettiği yerel parti örgütlerinin kongrede temsil edilme hak ve olanağını genişletmektedir.

Örneğin bir kentte 10 üyeniz, 40 aday üyeniz var. Aday üyeler üyelerden çok olur çoğu durumda, tabii eğer parti gelişiyorsa, saflarına durmadan yeni insan kazanıyorsa, bu böyle olur. Böyle bir durumda genellikle aday üye sayısı, üyelerden çok olur. Uzun bir geçmişe sahip büyük partilerde bu genellikle böyle değildir. Zira büyük partiler uzun yıllar boyunca çok sayıda üye biriktirdikleri için, saflarına ne kadar hızlı aday üye akışı olursa olsun, çoğu durumda üyelerin oranı hep daha yüksek olur. Ama genç partilerde, saflar yeni yeni kurulduğu için, aday üye oranı çoğu kere üye oranına göre daha yüksektir.

10 üyeye karşılık örneğini bunu gözönünde bulundurarak verdim. Bir kente 10 üyeniz, 40 da aday üyeniz var ve parti Merkez Komitesi, kongre için her 5 üyeye bir delege hakkı tanıyor. Salt üyeler üzerinden bakıldığında, bu kentten yalnızca iki delegenin gitmesi gerekir. Ama bu örnekte gelişkin bir örgüt ile yüzyüzeyiz, zira üyelerin yanısıra 40 aday üyesi var. Yerel parti örgütünün bu ağırlığının bir biçimde kongreye yansıyabilmesi, kendini ifade edebilmesi lazım, demokratik temsil bakımından. Parti Merkez Komitesi o zaman (ki partimizin tüzüğüne göre kongreye katılımın yöntemi, biçimi, temsil oranı o günkü parti merkez komitesi tarafından saptanır) şöyle bir değerlendirme yapabilir; her 20 üyeye de ayrıca ek bir delege diyebilir.10 üye ve 40 aday üyenin olduğu bir kentte, bu durumda, üyeleri temsilen gelen 2 delegenin yanısıra 40 üye üzerinden ek iki delegenin daha kongrede temsil edilme hakkı doğar. Demek ki, bu kentteki 10 parti üyesinden 4 tanesi delege olarak kongrede temsil etme hakkı kazanır.

Peki, burada aday üyeler iradelerini bir biçimde gösterebilecekler mi? Seçilmek, demek oluyor ki delege olmak zaten düşünülemeyeceği için geriye, kendilerini temsilen kongreya katılacak üyeleri delege olarak seçme hakları olacak mı sorusu kalıyor. Parti Merkez Komitesi parti kongresini topladığı zaman bu sorunlarla yüzyüze kalacak ve buna bir açıklık getirecektir. Parti tüzüğümüz bu konuda bağlayıcı bir hüküm getirmiyor, demek ki sorun MK'nın inisiyatifine, dolayısıyla tercihine bırakıyor. Nitekim III. Bölüm'ün 6. maddesinin b fıkrasında deniliyor ki; *"Kongrede temsil edilme kuralları ve delege seçim yöntemi, MK tarafından belirlenir."* MK da günü geldiğinde bu soruna bir açıklık getirecektir.

Parti tüzüğümüzün ilgili hükmü, verdiğim örnek çeçevesinde, 50 örgütlü parti kadrosu bulunduran bir yerel örgütün sadece iki delegeyle temsil edilmesi sınırlamasını ortadan kaldırıyor, daha geniş ve demokratik bir temsil imkanı sağlıyor. Bu parti içi demokrasinin de bir unsuru oluyor. Dolayısıyla sanıldığından da önemli bir sorun bu.

Sosyalizm tarihsel bir özlem ve güncel bir ihtiyaçtır

M. Dağlı

Toplumların sınıflara bölünmesi sömürü, kölelik ve şiddeti beraberinde getirmiştir. Aynı zamanda, sömürüye ve şiddete maruz kalanların da eşitlik ve özgürlük arayışlarını başlatmıştır. Bu arayış kendini farklı biçimlerde ifade ederek sınıflı toplumlar tarihi boyunca sürmüştür. Ve halen çözüm bekleyen en yakıcı sorun olma özelliğini korumaktadır.

Küçük meta üretiminin zorunlu olarak kapitalizme evrilmesi, üretimde ve sınıf ilişkilerinde yepyeni bir dönemi başlattı. Süreç, üretimin merkezileşmesi ve toplumsallaşması doğrultusunda ilerledi. Yeni toplumun sömürücü egemen sınıfı olan burjuvazi, işçi sınıfının karşılığı ödenmemiş emeğinden sızdırdığı artı-değer oranını yükseltmek için her yola başvurdu/vuruyor. Bu, üretici güçleri geliştirirken, servetin bir yerde, sefaletin bir başka yerde toplanmasına yol açıyor.

Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin derinleşmesi ve çözüm bulması, kendini dayatan bir olgu durumundadır. Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarından doğan çatışmasının gerçek çözümü, eskiyen, çürüyen ve insanlık gelişiminin önünde engel olan tarafın (kapitalist sistem) yıkılması ve gelişen, insanlığı sömürüden, kölelikten, şiddetten kurtaracak olan dinamik gücün (proletaryanın) zafere ulaşmasıyla mümkün olacaktır.

Bilimsel temeller üzerine inşa edilen gelecek özlemi

Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için verilen mücadele ve insanlığın düşünsel birikimi, 1848 yılına gelindiğinde, Marks-Engels'e sosyalizmi bilimsel olarak tanımlama olanağı vermiştir. Burada sözkonusu olan, sömürüye tepki duyan bir yetenekli reformcunun gelecek projesi değildir. Var olandan hareket eden, bizzat kapitalizmin sınıf ilişki ve çelişkilerinin tahlil edilmesi üzerine formüle edilen bilimsel sosyalizm, işçi sınıfının ilk devrimci programı olan "Komünist Manifesto"yla, işçi sınıfı mücadelesini yeni bir evreye sıçratmıştır. 1871'de, 72 günle sınırlı olsa da, ilk kez işçi sınıfı Paris'te iktidarı ele geçirmiştir. Böylece proletarya iktidarının bu ilk örneğini Paris proletaryası uluslararası komünist harekete armağan etmiştir.

Buzu kırıp yolu açan tarihsel bir adım: Ekim Devrimi

19. yüzyılın sınıf savaşımlarının ardından sosyalizm 20. yüzyıla damgasını vurmuştur. Çok sayıda ayaklanma, devrim ve yenilgilere sahne olan 20. yüzyılın tartışmasız en önemli olayı Ekim Devrimi'dir. Lenin, marksist bilimin yol göstericiliğinde, kapitalizmin emperyalist döneminin ilişki ve çelişkilerini tahlil etmiş, Bolşeviklerin önderliğindeki Rusya proletaryası 1917'de iktidarı ele geçirmiştir. Bu tarihsel olayla beraber bilimsel sosyalizm, toplumsal pratik içinde kanıtlanmıştır. 1848'deki "komünizm heyulası" gerçek olmuştur. Kapitalistlerin ecel terleri dökecekleri proleter devrimler çağı başlamıştır.

Sovyet iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürüden ve kölelikten kurtulduğu, halkların kardeşçe yaşadığı, eşitliğin sembolü bir iktidar olmuştur. 20. yüzyılın sonlarına doğru yenilmiş olması, tarihsel önem ve değerini zerre kadar azaltmaz. Tam tersine, işçi sınıfına yol göstermesi açısından en ileri örnek olmaya devam ediyor.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından iğrenç ve bilimsellikten yoksun bir anti- komünist kampanya başlatan tekelci kapitalizm, bu olanağı 7-8 yıl içinde tüketmiştir. Artık bizzat eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa işçi ve emekçileri sosyalizmin sembollerini öne çıkartmakta, bu sisteme olan özlemlerini dile getirmektedirler. Aynı dönemde emperyalist metropoller dahil olmak üzere, birçok ülkede anti-kapitalist mücadele gelişmektedir. Bu mücadele yeni biçimler ve ivme kazanarak sürmektedir.

(Devamı s.27'de)

Fabrika çalışması ve kitle ilişkileri üzerine

A. Coşkun

İşçi sınıfı devrimin öncüsü olacaktır. Fakat bu devrimin gerçekleşebilmesi, işçi sınıfıyla et-tırnak misali bütünleşmiş ihtilalci bir partinin önderlik etmesiyle olanaklıdır. Bu nedenledir ki, mücadele sahnesine ilk çıktıkları andan itibaren komünistler sınıf-fabrika çalışmasını temel eksen almıştır.

Sınıfın genel durumu

Bugün sınıf hareketi 3-4 yıl öncesine kıyasla bir değişim sürecine girmiştir. Tabii ki bu Türkiye ve dünya çapında yaşanan gelişmelerin etkisidir. Emperyalist kapitalizm dünya ölçüsünde ve tek bir program halinde işçi ve emekçilere dönük azgın bir saldırı başlatmıştır. Bu beraberinde dünya çapında yeni bir eylemlilik sürecini ve çatışmaların sertleşmesini getirmiştir.

Ülkemizde ise yıllardır uygulanan İMF-TÜSİAD paketleri, her türlü baskı-zorbalıkla emekçilerin sürekli terörize edilmesi, özellikle depremden sonraki yaşanan süreç (onbinlerce insan deprem enkazı altında iken, mezarda emekliliğin ve tahkimin dayatılması, her türlü sosyal hakların gasp edilmesi vb.), beraberinde, devletin ne işe yaradığı, kime hizmet ettiği gerçeğini geniş işçi yığınları nezdinde teşhir etmiş, yönlerini mücadeleye çevirmelerini sağlamıştır. Özellikle Öcalan'ın yakalanmasının ardından estirilen şovenist terörün etkisiyle sersemletilen işçi yığınları, kendi deneyimleriyle bunun bir aldatmaca olduğunu görmeye başlamışlardır. A. Öcalan yakalansa da, Türkiye AB'ye girse de, ne işsizlik, zamlar, sefalet ücretleri geriliyor, ne de demokrasi geliyor.

Geldiğimiz aşamada şovenizm ve gerici burjuva vaadler işçi sınıfı üzerinde etkisini yitirmektedir. İşçiler eylemliliklere katılmasalar da daha sıcak bakıyorlar, sohbetlerinde eskisi gibi futbol, toto, piyangodan çok, tahkimi, mezarda emekliliği, baskı ve terörü, sefalet ücretlerini, özelleştirme ve taşeronlaştırmanın sömürünün yoğunlaştırması anlamına geldiğini, vb. sorunları konuşuyorlar. Geçmişte devrimcilerin uzattıkları bildirileri "terörist" ve "bölücüler" dağıtıyor diye almazken, şimdi daha bir ilgiyle almaya başlıyorlar. Kürt emekçileri de dayatılan teslilmiyetin ne anlama geldiğini yaşayarak görmeye başlıyorlar.

Devrim toprağı olan ülkemizde işçi sınıfının öncü kurmayı olan partimiz, komünistlerin yıllardır verdikleri zorlu bir mücadeleyle kazanılmış, samimi devrimcilerin ve öncü işçilerin altında savaşacakları bir bayrak olan programımız, 150 yıllık devrimci mirasın üzerinde yükselerek, dostun-düşmanın gözleri önünde göndere çekilmiştir. Biz parti kadroları ve militanlarına düşen görev, bu programı bu mirasla birlikte özürusemek ve fabrikalardaki işçi kitleleriyle et-tırnak misali bütünleşmesini sağlamaktır.

Fabrika çalışmasında nelere dikkat etmeliyiz?

Sınıf hareketinin geleceğini temel sanayi birimleri belirleyecektir. Dolayısıyla temel sekörleri esas alan fabrika çalışması kritik bir önem taşımaktadır. Bunun için öncelikle fabrika ve bölgenin iyice tanınması, üzerinde yoğunlaşılması ve bu çerçevede özgül plan ve politikaların geliştirilmesi gerekir. İşyerinde yaşanan sorunlar, işçilerin tepki gösterdikleri noktalar, duyarlı oldukları sorunlar, değişik sorunlara bakışları vb. hakkında net bir fikre sahip olmak, özgül politikaların belirlenmesinde kritik bir rol oynayacaktır.

Şu an işçiler yüzlerini mücadeleye çevirseler de, fabrika zemininde yükselmeyen bir sınıf çalışması işçileri harekete geçirip kucaklamayı başaramıyor. Bu başarılamadığında, sınıf çalışması bire bir işçi ilişkilerini aşamıyor; işçilerin yaşadığı sorunları sıralayan, sonra da mücadeleye çağıran bildiriler, bültenler vb. ile dışardan seslenmenin ötesine geçemiyor. Bu çalışma kuşkusuz genelde sınıf içerisinde hiçbir politik-pratik çalışma yürütülmediği bir

dönemde işçiler tarafından sempatiyle karşılanıyor. Ama bu genel bir etkilemenin ötesine geçemiyor.

Bildirilerimizi, bültenlerimizi özgül sorunlar üzerinden yaratıcı bir şekilde kullanmayı başarabilmeliyiz. Bu konuda anlamlı deneyimlere ve geldiğimiz düzey üzerinden bunu başarmanın olanaklarına fazlasıyla sahibiz.

Fabrika çalışmasında kısa vadeli beklentiler içine girmememiz, uzun soluklu bir çalışma yürütmemiz gerektiğini hep vurguluyoruz. O halde işçilerle ilişki tarzımızın, belirleyeceğimiz politikaların, propaganda ve ajitasyonumuzun buna uygun olması gerekiyor.

İşçilerle sıcak ve yakın bir ilişki kurmaksızın, onların ilgilerini çeken sorunların ne olduğunu anlamak mümkün değildir. Onların dünyasına girerek, ilgi alanlarını ve rahatsızlık duydukları sorunları anlayarak yapılan müdahaleler çok daha etkili olacaktır. Bunun için onlarla samimi dostluklar kurmak ve doğal ortamlarında tanımak gerekir. İlk işe giren işçi diğer işçilerin ilgi odağı olur. İlk süreçlerde ya dincilere ya da devrimciler ilgi gösterirler. Dejenere olmuş işçiler ise ilk işe gireni ezmeye, iş yaptırtmaya çalışırlar. Bu nedenle yeni giren işçiye yakın davranıp yardım eden ilk kişi ilişkiyi geliştirme imkanına sahip olur. İşe yeni başlayan işçiyle, siyasal eğilimi ne olursa olsun, yakın ilişki kurmak önemlidir.

Kendi sürecimden bir örnek vermek istiyorum. Çok kısa süre ilk kez çalıştığım fabrikada öncü bir işçiyle karşılaştım. 27 yaşlarındaydı ve Kürte benziyordu. Ona yardımcı olarak ikinci günden sonra sohbete başladım. İlk fabrika çalışmam olmasından dolayı çok heyecanlıydım. Acele ediyor, hemen ilişki yakalamak istiyordum. Adın söyledi, Kürt ismi galiba dedim, o da gülerek evet dedi. Bu samimi tutumundan güç alarak, "bu isim PKK'da intihar saldırısı yaparak şehit düşen bir kadın militanın ismi değil mi", dedim. Beklemediği bu sözler karşısında şaşırarak, "isim benzerliği var" dedi. Fabrikadan ayrıldıktan sonra bu işçiyle iki kez görüştük. PKK, Kürt sorunu, sınıf sorunu, Türk solu vb., konular üzerinden konuştuk. Hem bölgedeki başka fabrikalar, hem de ayrıldığım fabrika hakkında ayrıntılı bilgiler edindim ondan. Fakat benim aceleci davranmam ve onun dünyasına yeterince girememem den dolayı ilişkiyi sürdüremedim. Yine aynı fabrikada bu işçinin akrabası olan başka bir işçinin evini arayarak, onunla görüşmeyi istediğimi bildiriyordum. Birkaç kez aramamın ardından kendisi telefona çıktı ve "ne istiyorsun, niye arıyorsun" biçiminde tepki verdi. Büyük bir şaşkınlığa uğramıştım. Fakat ikinci fabrika çalışmamda bu deneyimden dersler çıkartarak, yaptığım yanlışları bir daha tekrarlamayarak, farklı sonuçlar almayı başardım.

İşçi kitlelerini eylemlilik içerisinde eğiteceğiz, onun öncüsüyle eylemlilik içerisinde buluşarak ilişkilerimizi geliştireceğiz. Hep bu bilinçle hareket etmeli, sabırlı ve soluklu davranarak, ilişkilerimizi adım adım geliştirmeliyiz. Herşeyden önce güven vermeyi başarabilmek durumundayız. Gerçek dostluk ilişkileri kurmak, birlikte kültürel etkinliklere katılmak, sinema, tiyatro vb.'ne gitmek, dışardan onu politikleştirmeye çalışan değil, doğal ortamlarında adım adım mesafe almayı sağlayan bir ilişki tarzını geliştirebilmek gerekir. Süreç içinde bildiri, bülten, gazete vb., materyalleri birlikte okumak, birlikte yazı yazmak, giderek ilişkiyi mitinglere, grev ziyaretlerine beraber gitme düzeyine getirmek gerekir.

İlişkide olduğumuz işçilerle görüşmelerimiz, kim ne yapıyor, ne ediyor biçiminde bir rapor isteme, ardından bir takım nasihatlar verme tarzında olmamalıdır. Bu tür bir yaklaşımla doğal olarak bir ilerleme sağlanamıyor. Bir süre sonra ilişkide olduğumuz işçiyi sıkıyor, ilişkiler tıkanıyor. İlişkilerimizi kuru bir "politik müdahale" alanına sıkıştırmamalı, onların ilgi ve duyarlılık alanlarını gözeten bir müdahale tarzı geliştirmeliyiz.

Başka kişiler aracılığıyla veya bizim şu ya da bu tavrımız/düşüncemizden etkilenerek bizimle tanışan bir işçi, her sorun karşısında bizden müdahale bekler, daha iyi tanımaya çalışır. Devrimci olarak tanışmışsak eğer, diğer hareketlerden farkımızı arar. Biz bu beklentilere, soru işaretlerine cevap veremediğimiz, yeterince donatıp önünü açamadığımız taktirde, bu gizemli halimizle de birleşince, mesafe almayı başaramayız.

Politik müdahaleye açık hale gelen bir işçinin bültene yazı yazmasını teşvik etmek, gerektiğinde birlikte yazmak, bültenin kapak yazılarını beraber okumak, ilişkinin gelişim

(Devamı s.39'da)

Canlı ve somut bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti...

Emel Yıldız

İşçi sınıfının sınıf bilincini geliştirmek için yürüttüğümüz propaganda ve ajitasyon faaliyetini bir sistematiğe kavuşturmak zorundayız. Parti programımız temeli üzerinde yükselmesi gereken bu sistematiğin ise, ancak ciddi ve bilinçli bir çabanın ürünü olabileceği yeterince açıktır. Günlük pratiğimizde yaşadığımız zorlanmalar ve işçi ilişkilerini ileriye çekme noktasındaki başarısızlıklar üzerine düşünerek, bu alanda kendimizi yetkinleştirmeli, yaratıcı yol ve yöntemler geliştirmeliyiz.

İşçi ve emekçilere bazı gerçekleri propaganda ederken temel bir hataya kolayca düşebiliyoruz. Bilimsel sosyalizmin kavramlarını-soyutlamalarını çok sık ve mevcut düzeyi gözetmeden kullanabiliyoruz. Bu tarz bir propagandanın işçilerin bugünkü bilinç ve birikim düzeyine hitap etmeyeceği açık. Anlaşılamadığımızı gördüğümüzde ise, bu kez de propagandayı ekonomik sorunlar ile sınırlama hatasına düşebiliyoruz.

İşçi sınıfının tarihsel çıkarlarının ve hedeflerinin, politik mücadele, örgütlenme ve önderlik ihtiyaçlarının anlaşılmasını kolaylaştıracak, aramızdaki bilinç ve birikim uçurumunu kapatmamızı sağlayabilecek olan köprüler inşa etmek için daha çok kafa kormalıyız. Sınıflar mücadelesinin günlük binlerce yakıcı sorunundan hareketle, kavramların anlaşılır hale getirmeyi başarabilmeliyiz.

Bunu başarabilmek için, öncelikle sınıflar mücadelesinin gerçekleri konusunda bir bilinç açıklığına sahip olabilmeliyiz. Yaşamın, mücadelenin gerçeklerinden kopuk bir devrimci, gerçek yaşama iradi müdahale gücü ortaya koyamaz. İşçi ve emekçiler zaten, günlük yaşamlarının boğucu ve sıkıcı havasından uzaklaşabilmek-kaçabilmek için genelde kendi sorunları üzerine konuşma, tartışma, düşünme noktasında direnç gösteriyorlar. Düzen propagandalarının, demagojilerin, yalanların ve emeği-emekçiyi değersizleştirme çabalarının başarıya ulaştığı yerlerde, işçiler hem birey hem de sınıf olarak kendilerini değersiz görmek eğilimine girebiliyorlar. Bu ve benzeri durumlarda, özellikle genç yoldaşlarımız, sıkıntı ve gerilim içine girerek atalete kapılabiliyorlar.

Günlük propaganda ve ajitasyon çalışmasında, popüler yazılar ve bildirilerde mümkün olduğu kadar kavramlar ve soyutlamalar yerine, bunların günlük yaşamımızdaki varoluş biçimlerini işlemeliyiz. Çünkü her bilimsel kavramın ve soyutlamanın karşılığı, işçilerin gün be gün yaşadıkları, bildikleri sorunlar yumağının içinde fazlasıyla vardır.

Örneğin; sömürü, artı-değer, kapitalizm, emperyalizm vb. kavramları ancak daha politik işçiler anlayabilirler. Diğerleri için bunlar yabancı bir dilin sözcükleri gibidir. Bu kavramların somut karşılığını gösterebilmeli ve bunları kullanarak evrensel kavramları anlayabilmelerini sağlamalıyız. Çünkü bizler biliyoruz ki, sınıflar mücadelesi, sosyalizm, komünizm, insanın hayal gücünün ürünü idealler değil, insanlık tarihinin somut gerçekleridir. İşçiler, "sömürü" kavramını kullanmasalar da sömürüldüklerinin farkındadırlar. Kendi emek güçlerinin patronlara üretim maliyetlerinin çok üzerinde bir kâr getirdiğini bilirler, ama bunu artı-değer olarak kavramsallaştıramazlar. Propaganda ve ajitasyonumuzda bu gerçekliği gözeten bir yöntem izleyebilmeliyiz.

Günlük konuşmalarda işçilere; "ne kadar ücret-maaş alıyorsun?" sorusu yerine, "hakkın olan ücreti-maaşı alabiliyor musun?" sorusunu yönelterek bile farklı bir etki yaratmak ve farklı bir sonuç almak mümkündür. Birinci durumda, konuşmanın geçtiği ortama da bağlı olarak, aldığı ücreti abartma ya da gizleme çabası ortaya çıkabilmektedir. İkinci türde bir soruya verilen yanıt ise, hem bizim propagandamızı inşa etmemizi kolaylaştıracak bir zemin ortaya çıkarabilmekte, hem de işçinin kendi nesnelliğini yansıtmasını ve kavramasını

kolaylaştırmaktadır. Bugün eğitim bilimciler, insanların bilgi öğrenme süreçleri üzerinde yaptıkları araştırmalar sonucunda, kişilerin kendi keşfettikleri bilgilerin daha kalıcı olduğu sonucuna varmışlardır. Biz de kendi bilgilerimizi işçiye aktarmak, öğretmek gibi yukarıdan aşağıya işleyen bir yöntemi değil, onlara çeşitli sorular sorarak, yönlendirerek bilgiye kendisinin ulaşmasını kolaylaştıran bir yöntemi geliştirebilmeliyiz.

İşçiler sömürü sürecini genel olarak "haksızlık", "adaletsizlik" gibi kavramlarla açıklama eğilimindedirler. Sömürünün sınıfsal, toplumsal, siyasal kaynakları ve nedenleri hakkında belli bir sınıf sezgileri olsa da, bütünsel bir kavrayıştan uzaktırlar. Bencil, kötü, ahlaksız, bilgisiz insanların kişisel hata ve kusurlarına bağlanan sayısız sorun hakkında fikirleri vardır. İşyerindeki ustadan devlet mekanizmasındaki kişilere kadar, iyi ya da kötü insan yargıları ile tutum ve düşünce belirtirler. Burjuvazinin propaganda aygıtları da sistemli olarak sorunları ve çelişkileri kişisel, tekil düzeyde algılamalarına sağlamak için çalışır. Bizim müdahalelerimizin temel doğrultusu ise, bilinen somut sorunların ve çelişkilerin gerçek nedenlerini ve kaynaklarını görmelerini sağlamaya yönelik olmalıdır. Bu aynı zamanda sınıflar mücadelesini yeniden ve yeniden üreten maddi zeminin, yani kapitalizm gerçeğinin ve bu insanlık dışı sistemden insanlığın kurtarılması mücadelesinin gerekliliğinin tekrar tekrar bilimsel olarak kanıtlanması süreci olacaktır.

İşçi ve emekçilerin hem kendi sorunlarına hem de toplumsal ve siyasal sorunlara duyarlı hale getirilebilmesi için, örtük olarak yaşanan sınıfsal çatışmaların açığa çıkmasına hizmet eden pratik müdahalelerin önemi çok büyüktür. Çok basit bir sorundan hareketle bile olsa, fabrikada ya da bölgede işçi kitlelerini harekete geçirecek, sınıfsal çelişkilerin açığa çıkmasına hizmet edecek eylemler örgütleme ve bunlara önderlik etme çabası içinde olmalıyız. Örneğin, çarlık Rusyası'nda bolşevikler, ücretlerden yapılan küçük kesintiler, üretim hataları nedeniyle verilen para cezaları vb. gibi sorunlar için bile, tek bir talep ileri süren ve en geniş işçi kitlesini harekete geçirmeyi hedefleyen küçük grevler ve gösterileri çok yaygın olarak örgütleyerek, mücadeleci bir işçi kuşağının yetişmesini sağlamışlardır. Pek çok politik roman ya da inceleme bu türden örneklerle doludur. Bugünkü Türkiye kapitalizmi gerçekliğinde de bunu gerçekleşmesinin imkanları fazlasıyla vardır. Yeter ki öncü müdahale bilinci ile yoğunlaşalım ve yüklenelim.

Fabrika çalışması ve kitle...

(Başta rafı s.37'de)

seyrine göre yayın organlarını birlikte okumak, onu her alandan donatmak durumundayız. Politik yayın organında ya da bültende yazısı yayınlanan işçi daha çok etkileniyor, yayınları daha çok benimsiyor. Özellikle bültende yazısı yayınlandığında, alıp çevresinde dağıtabiliyor.

Politika yapmakta ustalaşmalıyız!

Politika yapmak, herşeyden önce sorunlar üzerinde yoğunlaşmayı gerektirir. Bu ülkede politika üretmek için sorun ve malzeme yığınından çok ne var ki! İşçi ve emekçilerin gün be gün yaşadığı yakıcı sorunlar var. Özgürlük yok, baskı rejimi var, kitleler sefalete itilmiş ve yozlaşmanın batağına çekilmeye çalışılıyor. Kardeş Kürt halkı alabildiğine eziliyor, devlet kontralaşmış, hukuk yok, her türlü ağır faşist terör uygulaması sözkonusu. Ülkemizde emperyalistler at koşturmakta, topraklarımız bölgesel saldırı üssü haline getirilmektedir. Sözde sendikalaşma hakkımız var, ama işçiler sendikalaşmak istedikleri için işten atılıyorlar. Büyük bir işsiz kitle var. Ama işçiler 9-12 saat normal işgünü olarak çalıştırılıyorlar, ağır mesailerle bedenleri tüketiliyor, vb., vb... Bu güncel iktisadi mücadelenin tüm talepleri kendiliğinden politik talepleri yükseltmeyi getiriyor. Bu alanlarda yetkinleşmek, ustalaşmak, sorunlar ve talepler üzerinden mücadeleyi örgütleyerek işçileri saflarımıza kazanmak göreviyle yüzyüzeyiz.

Güç politika yapılarak kazanılır. Politika yapmak ise yoğunlaşılarak başarılabilir. Tüm komünist militanlar sürece bu perspektifle yüklenmelidirler.

Katledilişlerinin birinci yılında Ulucanlar şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Habip Gül / TKİP

Ümit Altıntaş / TKİP

Aziz Dönmez / DHKP-C

Ahmet Devran / DHKP-C

İsmet Kavaklıoğlu / DHKP-C

Abuzer Çat / MLKP

Zafer Kırbıyık / TİKB

Mahir Emsalsiz / TKP (ML)

Önder Gençaslan / TKP (ML)

Halil Türker / TKP/ML

Ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak
nasıl
çıkar
karan-
-lıklar
aydın-
-lığa..

N. Hikmet

